



1927 m. Nr. 10.

Duokit pavyzdžių jaunimui!

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
lapkričio mėn.

Kas pažįsta jaunuolio sielą, tuoj pasakys, kas ją greičiau sužavi ir kas ją verčia atlikti kartais net milžiniškus darbus. Pastebėta, kad jaunuoliui gali gražiausiais žodžiais nupasakoti, kaip reikia elgtis, naudotis gyvenimu; jis gali net ištiesą eilę įstatymų atmintinai išmokti ir užklaustas tuoj atsakys, ko reikalauja Dievo ir Bažnyčios įsakymai, ko reikia, kad žmogus būtų išganytas... Bet jeigu jis mato, kad sulig tais žodžiais negyvenama, tai netrukus pradeda ir pats atšalti ir manyti, būk esą galima ir be tų tiesų apsieiti. Del to teisingas yra pasakymas: „Ilgas kelias per įsakymus, trumpas per pavyzdžius“. Panaši ir lotynų patarlė: „Verba movent, exempla trahunt — žodžiai sujudina, pavyzdžiai patraukia.“

Jaunimo vadai.

Mūsų laikų jaunuomenė dažnai pašiepia net šventus dalykus, nes mano, kad gyvenime jie negalimi įvykdyti. Girdi, šventu negalimas daiktas likti, nes šventieji tik pasakų šaly gyveną ir mums „miruoliams“ neprieinami. Žinoma, šis užmetimas iš piršto išlaužtas, nes dešimtytys ir šimtai pavyzdžių mums aiškiai rodo, kaip lengva žmogui tobulu ir net šventu tapti, by tik jis to panorį. Juk ir šv. Augustinas nusižiūrėjęs į nepaprastus šventųjų būrius, pats sušuko: „Galėjo tie, galėjo tos, dėl kogi ne tu, Augustinai?!“ Ir jis ryžte pasiryžo atlikti tai, ką jam sąžinė sakė ir dabar... jis džiaugiasi ir visa žmonija su juo. O kiek daug tokių pavyzdžių mes matome šventų jaunuolių eilėse! Toks Aloyzas, Stanislovas, Jonas Berchmans ar neliko šventi?! O šių laikų šventoji sesuo Teresė Vaikelio Jėzaus, kurią šv. Tėvas dar tik nesenai paskelbė šventąja, visus jaunuolius ir jaunuoles stačial sugėdina, kurie mėgina teisintis, būk ne jiems tobulybės kelias skirtas.

O, kad ir mūsų jaunuomenė pamėgintų tuo keliu eiti, kuriuo ėjo daugybė jaunikaičių ir mergaičių, tąsyk jau nereikėtų mums skųstis, kad mūsų šalis taip ilgai vargsta. Dėl to šv. Tėvas, trokšdamas, kad kat. jaunimas geriau įsižiūrėtų bent į vieno tokio šv. jaunuolio pavyzdį ir raginte ragina lapkričio mėnesyje visiems melstis, kad per tą mėnesį, šventojo Stanislovo pavyzdžiu pasiraginę, jaunuoliai, jaunuolės ir vaikeliai imtų būrjais eiti Prie Dievo Stalo.

Cia tat ir pravartu bus bent keliais bruožais **Šv. Stanislovas.** nušviesti šv. Stanislovo gyvenimas ir darbai, kad ir mes galėtume įsitikinti, ar mūsų laikų jaunimui galima pasekti šventų jaunuolių pėdomis ar gal tai bus vien tik bereikalingos pastangos ir laiko gaišinimas. Mes žinome, kad Stanislovas buvo labai turtingų tėvų sūnus. Jis galėjo gyvenime tiek pat išgarsėti, kiek įgarsėjo ir tų laikų įžymūs kunigaikščiai ir galiūnai, bet, žiūrėk, šv. Stanislovas išsižada šios žemės garbės ir turtų. Jis pasirenka paprastą gyvenimo būdą. Argi tame negalima jo sekti? Jeigu kunigaikščiu reiktų būti, tai jau tikrai galėtume pasakyti, jog tai — mums yra negalimas ir neprieinamas dalykas; bet būti neturtingu bent dvasioje, kiekvienam galima, o ypačiai jaunuomenei, kuri dar nei turtų, nei garbės daug nėra pasiekusi.

Šv. Stanislovas supratus, kas yra žmogus, kas Dievas, kas siela ir kas yra amžinas gyvenimas, ištare šiuos žodžius: „Ad majora natus sum — aukštesniems dalykams esu gimęs!“ — Dėl to ir gyveno sulig tais žodžiais. Kas drįstų sakyti, kad ir mes negalėtume tų žodžių įskieptinti į savo širdis?! Nors dar jaunas būdamas, Stanislovas įgijo daug dorybių ir ir kai kurias jų net aukščiausioje laipsnyje. Trys šio šventojo gyvenimo bruožai tenka čia paminėti, būtent: jo angeliška skaistybė, jo būdo tvirtumas ir jo ypatinga meilė prie Švenč. Sakramento.

Kad Stanislovas turėjęs angelišką skaistybę, tai **1. Jo skaistybė.** tvirtina visi, kurie tik su juo gyveno Rostkovo pilyje, Vienoje ir Romoje. Jau kūdikystės metuose Stanislovo siela žibėjo angeliška nekaltybe. Stebėtina! yra surėdyta, kad žmogaus siela, lyg gelė į saulę, jau jaunystės metuose linkte linksta

į savo Kūrėją. Stanislovo jaunutė širdelė jautė didelį patraukimą į Dievą, nors jo pamaldi motina irgi tame jam daug padėjo. Jis anksčiau pastebėjo, kad Dievą reikia visu sielos skaisnumu mylėti. Del to Stanislovas ir greit atsisakė pasaulio, kartodamas žodžius: „Aukštesniems tikslams aš esu gimęs!“ Laimė, kad tokį nusistatymą jauna siela turėjo! Stanislovas jį turėjo, del to jis ir tapo angelu žmogaus kūne. Jo siela lyg



Didysis Švenč. Eucharistijos Mylėtojas
Šv. Stanislovas Kostka S. J.

paukštelis skrido savo grynume į Aukščiausiąjį maldose. O skaisčiųjų maldos yra taip papastos!

O jo skaisybės jautrumas! Kartą jo brolis Povilas ir kiti bajorai pradėjo tik truputį nepadariau kalbėtis prie stalo. Stanislovo siela del to net sudrebėjo. Pakėlęs savo skaisčias akis į dangų, jis ėmė melstis. Jo veidas pradėjo blykšti ir... jis apalpo. Kiti manė, kad apalpo del

paprasto kūno silpnumo, bet ir jie tuo jau įsitikino, kokia buvo to apalpimo priežastis. „O kaip graži yra skaisti giminė savo išaukštinimui! Jų atminimas neišdildomas pas Dievą ir pas žmones“ (Išm. 4, 1). Del to ir šv. Stanislovas pačioje savo jaunystėje liko pastatytas pavyzdžių ir globėjū milijonams jaunuolių.

2. Būdo tvirtumas. Šv. Stanislovas nors dar nebuvo suaugęs metais, bet jis turėjo tvirtą ir vyrišką valią. Tas vyriškumas visų pirma matomas jo skaudžiame gyvenime, kur buvo pilna kryžių. Argi manome, kad jaunuoliui lengva atsieti gyvenimą ten, kur okama, linksminamasi, kur vilioja nema neprietyrusią širdį į geidulių sūkurius? Kova su savimi yra visų sunkiausia. Argi lengva buvo Stanislovui Vienoje kęsti draugų pajauklimus ir šmeižtus dėl savo pamaldumo? Tam juk reikia vyriško nusistatymo ir geležinės valios. Jei kada jo brolis iš jo juokdavosi arba net užtikęs jį besimeldžiantį kumščiomis daužydavo, Stanislovas niekuomet neužpykdavo, bet lyg atsidėkodamas, savo broliui batus nuvalydavo, ar kitą kokią patarnavimą atlikdavo, kas dar labiau erzindavo jo brolių.

Dar didesnį kryžių, rodos, sutelkė Stanislovui pati Šv. Panelė Marija, kai jam liepė stoti Jėzaus Draugijon. Stanislovo tėvas nieku gyvu su tuo nebūtų sutikęs. Tai kas daryti? Žinodamas, kad reikia klausyti daugiau Dievo, negu žmonių, Stanislovas pabėga nuo savo tėvų ir globėjų ir nepaprastai daug prisikentęs galop pasiekė: Romą, įstoja į Jėzaus Draugijos naujokyną, o po 10 mėnesių didžiausiam gyvenimo šventume miršta. O kad tokių dvasios milžinų daugiau būtų pasauly!

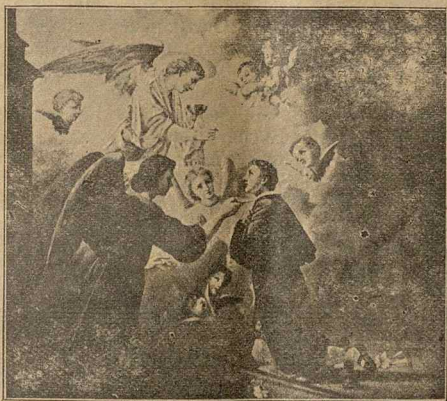
3. Meilė prie Sakramentų, Eucharistijos. Visų labiausiai šv. Stanislovas mylėjo Švenč. Sakramentą, nes jis žinojo, kad ten yra gyvoji duona, nužengusi iš dangaus, kad žmonės stiprintų keliionėje į amžinąjį gyvenimą, nes juk pats Išganytojas pasakė: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš jį prikelsiu paskutinėje dienoje“ (Jo 6, 55). Kaip kūnas negali apsieiti be maisto ir gėrimo, taip ir sielos gyvenimas be „Stipriųjų Duonos“. Kokių būdu Stanislovas ilgėdavosi priimti Švenčiausiąjį Sakramentą parodo keletas atsitikimų.

Sunkioms gyvenimo aplinkybėms susidėjus, Stanislovas buvo priverstas gyventi vieno liuteronu namuose. Čia jį ištiko sunki liga. Jo sveikata taip susilpnėjo, kad reikėjo prie jo budėti dieną ir naktį. Stanislovas nieko kito netroško, kaip tik Švenč. Sakramento. Bet tas jo troškimas buvo negalima įvykdyti, kadangi liuteronas jokių būdu nenorėjo sutikti, kad į jo namus lankytųsi katalikų kunigas. Šventasis jau visai susilpo iš ilgesio ir troškimo susivienyti su brangiausiu savo Išganytoju šv. Komunijoje. Jis meldėsi ir meldėsi, prašydamas pagalbos. Štai kartą jis taip besimeldamas, staiga atsisukęs į draugus, susunka: „Klaupkitės, klaupkitės! Ateina šv. Barbora dviejų angelų lydima, atneša man Išganytoją!“ Ligonis pravėrė savo lūpas ir priėmęs šv. Komuniją, tarė: „Dieve aš nesu vertas...“ Reikia paminėti, kad Vienoj

buvo įsisteigęs Švenč. Eucharistijos Garbintojų būrelis, šv. Barbaros globojamas. Į Jį buvo įstojęs ir šv. Stanislovas.

Kitą kartą panašiu būdu išganytojas Stanislovą aplankė netoli Dillingeno, kai Jis persirėdęs keliavo į vienuolyną. Netoli šio miesto jis rado bažnytelę, kurioje tikėjosi galėsias priimti Švenčiausiąjį: tačiau jis apsiriko, nes bažnytelė buvusi liuteronų ir šventasis, gailesčio apimtas, ėmė gaudžiai verkti. Bet štai vėl, kaip rodo paveikslėlis, pasirodo jam keli angelai ir paduoda išganytoją duonos pavydale.

Taip Jėzus myli tuos, kurie Jį myli. Kartais Stanislovo širdį toji meilė pripildydavo tokia ugnimi, kad jis turėdavo net anį krūtinės dėti šaltu vandeniu suvilgintą palą. Vienas mokinys pasakojo, jog kartais Stanislovas spindėdavęs laike šv. Mišių ir šv. Komunijos tokia nepaprasta šviesa, kad net negalima būdavę į jį nė pažliūrėti.



Šv. Stanislovas stiprinasi Angelų Duona.

Prie šios Jėzaus meilės Stanislovas priėjo per Mariją. Ji buvo jam Motina, nes Marijos jis kitaip nė nevadino, kaip tik savo gerąją Motinėle. Marija tarpininkavo jam malonėse, Ji išprašė jam angeliškos skaistybės ir Jėzaus meilės. Ji jam nurodė pašaukimą ir kartą net davė Kūdikėlį panešioti.

Šventasis Tėvas trokšta, kad pasauly atsirastų kuo daugiausiai panašių į Stanislovą jaunuolių. O tam kelias — Eucharistija ir Marija. Dievas duotų, kad jaunuomenė panašiai — savo globėjui Stanislovui pamylėtų Švenč Sakramentą ir jį dažnai priiminėtų, o Mariją apsirinktų per savo Motiną ir Tarpininę. Tuo tikslu šv. Tėvas skiria ir laimina lapkričio mėnesio intenciją.

J. Beleckas S.J.

Mintys mąstymui.

1. „Mano kūnas yra tikras valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, pasilieka manyje ir aš jame“ (Jo. 6, 56).

2. „Leiskite mažutėliams eiti pas mane ir nedrauskite jiems nes tokių Dievo karalystė. Iš tikrųjų sakau jums, kas nepriima Dievo karalystės, kaip kūdikis, tas neįeis į ją (Mok. 10, 14).

3. „Jaunikaiti, sakau tau, kelkis“ (Luk. 7, 14).

Lapkričio mėnesio Globėju skiriamas šventas Stanislovas. Jo šventė lapkr. mėn. 13 d. antrąjį mėnesio sekmadienį. M. A. nariai pasirūpina tą dieną priimti šv. Komuniją, norėdami gauti visuo-tinius atlaidus. Tegu šią dieną šv. Komunijos priėmimas lieka ir mums nepaprastos meilės ir mūsų pasiaukojimo diena. Tiesa, pamaldieji šv. Stanislovo krikštatėviai, jau pasibaigus krikšto apeigoms, nunešė mažąjį Stanislovą prie didžiojo altoriaus. Čia jį padėjo ant altoriaus laiptų ir pamaldusis krikšto tėvas, ištiesęs savo rankas prie Kristaus Švenč. Sakramente, su gyva tikėjimo dvasia paaukoko tą šventąjį kūdikėlį Eucharistiniam Meilės Karaliui. Ir jau nuo šios paaukojimo valandos, rodėsi, kad ir to šventojo kūdikėlio širdyje pradėjo liepsnoti kita amžinoji meilės lempelė Jėzui Švenč. Eucharistijoj.

Tačiau mes, nors ir tikrai galime apgalestauti, kad ir mūsų gyvenimo rytą nesusirado nei Simono-Senelio, nei panašių krikšto tėvų, kurie būtų galėję ir mus jau po krikšto ypatingu būdu paaukoti mūsų Išganytojui, — tačiau mes, bent dabar suprasdami nepaprastą tokios aukos reikšmę ir būdami M. A. nariais, stenkimės kuo rūpestingiausiai patys save aukoti Išganytojui kiekvienos dienos rytą.

Dievą matanti akis.

(Iš J. Serre'o)

Kalvelės klausia klonis:

— Išvydai Dievą jau?

Ši taria be dvejonės:

— Ieškoki Jo aukščiau.

Kalvutė kalno klausia,

Gal Dievą matęs bus?

— Ne, žvelgdams kuo toliausiai

Mačiau Jo vien žaibus...

Ledynan kalnas kreipės,

Gal Dievą matęs jau?

Šaltas ledynas šaipės:

— Ieškoki Jo aukščiau!

Ledynas žvaigždėms tarė:

— Jo benematėt, jūs?

Šios šauk', lyg susitarę:

— Aukščiau, aukščiau už mus!

Kerutą žvaigždės klausia:

— Matai Jį akimis?

Atsako šis tyliausiai:

— Prašoksta Dangų Jis.

Gavai gal Jį matyti

Karaliau, genijau?

Žolėj maža gėlytė

Atsako: Jį matau.

A. Jakštas.

Eucharistija ir Šv. Tėvas.

Ko labiausiai geidžia mūsų širdis, tas gyvybės palaikymo organas, mažas, bet nepasotinamas savo reikalavimuose?

Meilės!.. Gi kur randasi tobula meilė,—jei ne Jėzaus Kristaus tikėjimo versmėse? Dievas myli žmogų. Tai aiškiai mums sako tikėjimas. Ir tai dar mus myli begaline meile!

Kol žmogus buvo nekaltas, tol Dievas turėjo su juo nuolatinių santykių. Žmogaus širdis buvo rami, nes ji buvo vienybėje su tuo, ką mylėjo; kalbėjo su Dievu veidas veidan, it draugas draugui. Po pirmosios nuodėmės, Dievas, tiesa, lyg atsitolino nuo žmogaus. Bet vis dėl to Jis nesiliovė reiškęs žmonijai įvairiausiais būdais: per pranašus, kaip degantis krūmas tarp žaibų ir grėaustinių. Ir tt., kol atėjo nuo amžių paskirtas laikotarpis, kuriame Jis pats nužengė ant žemės, priėmė silpną žmogaus kūną ir gyveno tarp žmonių.

Žmonijos troškimas buvo patenkintas. Kas tik prie Jo prisitartin-davo to širdies troškimai būdavo pasotinti. „Gera mums čia būti!“ — su-šukdavo nekartą vargą pamiršęs žmogus, užsidedęs Dievo meile.

Bet Jėzus, būdamas tikras žmogus, negalėjo tokiu būdu pasilikti žemėje visiems amžiams. Ir Jis turėjo Jėzus būdu pasilikti žemėje visiems amžiams. Ir Jis turėjo
Eucharistijoje. mirti, o tik po mirties būti išaukštintas. Tačiau ir po savo mirties ir dangun įžengimo Jis neapleidžia žmo-gaus. Jis visumet karštai myli žmogų ir nori būti mylimas. Trisdešimt-ties metų nepakako Jo dieviškai širdžiai. Iš čia Eucharistijos stebuklas didesnis už patį įsikūnijimą. Tai stebuklų stebuklas, kilęs iš begalinės Dievo meilės.

Tame Sakramente Jėzus mums atvėrė visas savo dieviškos meilės brangenybes. Jame panaudojama visa Aukščiausiojo galybė. Jo tikras buvimas ŠS. Sakramente, Jo vienijimasis su visais žmonėmis, kurie tik geidžia patenkinti kilniausius savo širdies reikalavimus ir suteikti savo sielai dangišką laimę, yra vien tik Dievui galimas išradimas.

Vienybė su Dievu tai vienintelė sąlyga, dėliai kurios mes ramiai iškenčiame šio gyvenimo sunkumus ir vildamiesi laimingo būsimąjo gyvenimo esame laimingi ir dabartyje. O tą tobulą vienybę mes įgy-jame priimdami Švenč. Eucharistiją. Tai vienintelė priemonė, kuria Dievo ištroškusi žmonija gali patenkinti tą savo geismą, laukdama tobulos vienybės būsimajame gyvenime. Dėl to ir Eucharistija turi būti didžiausia mūsų gyvenimo atrama ir viltis, nes joje randa patenkinimą kilniausi mūsų sielos troškimai.

Tačiau be Eucharistijos Dievas būva mūsų tarpe dar ir kito-ku būdu.

Po Ostijos priedanga mes turime visa tai, ką Jėzus atsinešė į pasaulį, priimdamas mūsų žmogystę, visa ką apaštalai matė ir įstebėjo Jo dieviškame asmenyje, vienu žodžiu, tai ką jie mylėjo. Bet ar čia mes randame ir visa tai, ko reikalauja mūsų sielos? Atsakymas dvejo-pas: ir taip, ir nei!

Eucharistija
ir Šv. Tėvas.

Altoriaus Sakramente Jėzus tikrai yra su Kūnu, Krauju, Siela ir Dievyste. Jis veizi į mus iš altoriaus padangtės, rūpinasi mūsų vargais, maitina mūsų sielas, vadovauja mūsų vidujiniam gyvenimui, tačiau mes jaučiame, kad kažin ko mums trūksta. Mūsų širdys, mūsų sielos susivienijusios su Dievu, džiaugiasi ta laime, kuri trykšta iš to begalinio ir amžino gyvybės šaltinio. Džiaugiasi karštomis dvasiškomis ir Sakramentalėmis Komunijomis; tačiau kur yra gyvas konkretus žodis? Nors vidujinė Jėzaus kalba į širdį yra labiau tikinanti už didžiausių pamokslininkų žodžius, tačiau, bendrai imant, žmogus norėtų išgirsti ir gyvą Išganytojo žodį. Jėzus savo stebuklais, kuriuos Jis daro, būdamas ŠS. Sakramente, stebina visą pasaulį, bet žodžių Jis nevartoja. Jis tyli, visiškai prisidengęs Eucharistijos paslaptimi. Kai apsieiškia Jį mylinčioms sieloms, Jis esti apsuptas šviesa ir nežemišku žerėjimu, patraukia jas savo begaline gražybe, skaltyste ir dangišku gerumu. Jo lūpos visumet žydi dangiška šypsena, bet ir žodžiais Jis savo gerumą pareiškia. Viso to pilnai pakanka atskiroms žmogaus sieloms, bet to dar negana visai Bažnyčiai — sielų bendruomenei, kuri nuolatos yra spaudžiama visokios rūšies priešų, slėgiama įvairiausių pavojų apsupta išdavėjų ir ji būtų kankinama nesiliaujančių sunkumų bei abejonių jei tik nežinotų, kuriuo keliu eiti. Taigi Visuotinei Bažnyčiai nepakanka vien Eucharistinio Jėzaus, jai yra reikalingas gyvas žodis, išreikštas gyvu balsu, toks kaip Amžinojo Tėvo žodis tartas per angelus arba Mozei ir kitiems Senojo Įstatymo patrijarkams. Naujajam Įstatymui nuo klaidų apsaugoti ir išlaikyti jame grynai Kristaus dvasiai, tuo labiau yra reikalingas tas gyvas žodis, kyląs iš antrojo ŠS. Trejybės asmens — Dievo-Žmogaus — Mellės įstatymų Leidėjo.

Žmonija, Bažnyčia, nerasdama to gyvo žodžio prie altoriaus, kur turi eiti?.. Jėzus pats jai kelią parodo.

Jis dėliai savo begalinės išminties ir gerumo, atiduodamas mums save visą, negalėjo mus laikyti be tokios didžios dovanos t. y. gyvo žodžio. Dievo neižvelgtamuose planuose buvo įskaitytas ir antrasis Jo pasilikimo būdas su mumis. Norėdamas nuolatos gyvu žodžiu į mus kalbėti, Jis įgalioja popiežius, palikdamas juos savo vietininkais žemėje ir suteikdamas neklaidingumo ypatybę, tokiu būdu lyg pats kalbėdamas popiežių lūpomis ir tikinčiuosius.

Taigi Popiežius yra ne tik Kristaus Vietininkas, bet lyg pats Kristus gyvenąs savo Bažnyčioje. Jam Dievas yra suteikęs savo galybę, kuria stiprina Bažnyčios tarnus, neleidamas katalikų giminei įpulti į klaidas ir saugodama katalikų tautas nuo atskalų. Ta galybė yra pašvenčiami vyskupai ir duodami kiti sakramentai, ir visa tai atliekama gyvuoju žodžiu. Vien tik dėl to Jėzus būva tylus Ostijoje. Giliai pažindamas žmonių širdis, Išganytojas gerai pažino gyvo žodžio jėgą. Žinojo pavojus ir klaidas, kurios gali kilti iš vidujinio ir atskiroms su Juo kalbėjimo. Žinojo kokios didelės reikšmės suteikia Jo Vietininkui žemėje neklaidingumo žodis. „Štai krikščionybės paslaptis“, sako vyskupas Bougaud, „tas dvejopas Dievo buvimas žemėje. Tai, ko Jėzus nepaliko viename, paliko kitame; ir mes neturime viso Jėzaus jei nuo Eucha-

ristijos neatsisųveglame į Popiežių ir nuo Šv. Tėvo neiname prie Eucharistijos. Nedaleidžiant tuodviejų tiesų, kurios sudaro tikslai vieną: Jėzaus buvimą žemėje; Jėzus lieka sumažintas, iškreiptas ir, atleiskite žodį, lieka vien Jo karikatūra (iškraipymas). Tada Jis juk negali patenkinti nė visų žmonijos sielos reikalų. Ir kaip Jis apgintų Jį mylinčius žmones nuo įtūžusių priešių.“

Istorija sakyte mums sako, kad tarp Eucharistijos Ką mums ir Popiežiaus yra nepertraukiamas ryšys, kad vienas praeitis kalba? ir antras dalykas yra ne kas kita, kaip tik kitoks būdas to paties Jėzaus buvimo žemėje.

Tik pavartykime istorijos lapus.

Amžių bėgyje pastebime, kad pamaldumas į ŠŠ. Sakramentą ir pagarba Romos Popiežiui eina sykiu vienas su antru. Kur vienas auga, ten didėja ir antrasis, kur vienas mažėja, ten silpsta ir antras.

Tik palmikime, kad ir tris pirmuosius krikščionybės šimtmečius — katakombų laikotarpį. Kaip didžiai buvo pamaldūs tie nauji krikščionys į Jėzų Ostijoje, kaip didi jų pagarba ir prisirišimas prie pirmojo iš vyskupų!

Žvelkime dabar iš katakombų į Vidurinių amžių laikus. Tais laikais klesti irgi nemažas prisirišimas prie Jėzaus ŠŠ. Sakramente. Jo garbei pastatytos tos didelės katedros ir bazilikos, kurios ir šiandieną liudija apie būvusių tautų tikėjimą. Ir kokia didelė pagarba tasyk buvo rodoma Jėzaus Vietininkui žemėje! Jo klauso ne tik atskiri žmonės ir vyskupai, bet ir didžiausi žemės valdovai deda savo vainikus po jo kojų.

Kai sumažėjo tas pamaldumas į Eucharistiją, taip pat sunyko ir prisirišimas prie Popiežiaus. Septynioliktajame šimtetyje, kai jansenistai ir jų sekėjai, dėliai blogai suprastos pagarbos, atitolino daugumą žmonių nuo šv. Komunijos lankymo ir tą meilės Sakramentą apsupo atšalimu ir rūščia pagarba, tuo pačiu laiku buvo jaučiamas ir didelis žmonių atsitolinimas nuo Romos Popiežiaus. Taip pat, kai bažnytynešė apeigose buvo panaikinta įžymi apeigų dalis liečianti ŠŠ. Sakramentą (pav. pati Dievo Kūno šventės oktava, kuri buvo įsteigta Apaštaly Sosto) ir daugumoje bažnyčių, nors dar ir tebebuvo atliekamos maldos už šalies valdovą ir vietos vyskupą, tačiau būdavo išleidžiamos maldos už Popiežių.

Tuodu pamaldumu, it dvi koklos šakos iš to paties kamieno, kartu įkvepia žmonijai tą pačią melę arba tą pačią neapykantą. Liuterio reformacijos ir didžiųjų pasaulio revoliucijų laikai šią tiesą aiškiausiai paremia.

Martinus Liuteris, pasmerktas dėliai savo klaidingo mokslo ir raginamas atšaukti savo klaidas, pasipriešina, sudrasko Popiežiaus raštą ir sviedžia prieš Leoną X didžiausius paniekinimus, įžiebdamas savyje pragarišką neapykantą, kurią jis stengiasi išplėsti ir savo sekėjuose. Tuo pačiu laiku užgeso jame ir ŠŠ. Eucharistijos meilė ir pagarba. Neigia duonos ir vyno persimaišymą, bet negalėdamas visiškai neigti tikrą Jėzaus buvimą ŠŠ. Sakramente, sako, kad įvyksta vien greitas vieno akimirkšnio persimaišymas, ir tikslai priimant pačią Komunią. Jis norėjo visiškai panaikinti tą Sakramentą, kaip kad padarė su kitais,

ir viename jo raštų randama pasakyta, kad jam būtų labai gera, jei kas jam patartų kokią nors būdą, kuriuo galėtų visiškai jis atsikratyti tikėjimo į Komunią, nes tai būtų geras ginklas kovoti prieš Romą.

Kalvinas dar labiau sugniaužia savo kumštį prieš katalikus, atvirai kovoja prieš Popiežių ir tuo pačiu įniršimu ir prieš Jėzų ŠS. Sakramente. Jo sekėjai pragarišku įtužimu plėšia altorių Tabernakulus, meta į ugnį pašvęstas Ostijas; ir nežinia, ar juose yra didesnė neapykanta prieš Jėzų Ostijoje, ar prieš Jėzų Popiežiaus asmenyje. Tą patį galima pasakyti ir apie kitus Bažnyčios priešus; pavyzdžiui šiandieninių Meksikos persekiojimų rengėjus.

Didžioji Prancūzų revoliucija 1789, rodos, užmiršusi visus politinius savo tikslus, labiausiai griežia dantį prieš Bažnyčią. Ir ši kova ypatin-
gai pasireiškia prieš Jėzų Popiežiaus asmenyje ir Jėzų Ostijoje. Nenorėdama pakęsti Jėzaus Sakramento skaistybės ir ramios Popiežiaus valdžios, apieja žemę nekaltų žmonių krauju. Neapykanta pasiekia aukščiausiąjį laipsnį, kai ištivirkusio valdovo ranka užgauna Pijaus VII asmenį ir kai visoje Prancūzijoje nelieka veik nė vieno Tabernakulo altoriuose.

Gerai išliūrėję į tą aukštą sąryšį tarp Eucharistijos ir Jėzaus, Popiežių kilmė. tjios ir šv. Petro įpėdinio, kurių abu dėslia antrąjį ŠS. Trejybės asmenį po dviem taip skirtingomis ir kartu taip panašiomis priedangomis, pažiūrėkime nors trumpai, kaip Jėzus Kristus įsikūnija Popiežiaus asmenyje. Tai veiksmas einas nuo to paties žodžio „Fiat — tepasidaro“, kurs iš nieko padarė pasaulį, žmogų iš žemės purvo, Bažnyčią iš perverso Nukryžiuotojo Jėzaus šono. Tai yra šių Jėzaus žodžių padaras: „Tu esi uola ir ant tos uolos pastatysiu savo Bažnyčią, kurios pragaro vartai nepergalės.“ Juk pats Jėzus Kristus yra Bažnyčios steigėjas ir jos kertinis akmuo, gl. tals žodžiais, Jis pats lyg pasišalinamas, atiduoda Petrui sau priklausančią valdžią ir paskiria jį Bažnyčios pamatu. Nuo tų žodžių tarimo valandos Jėzus perkėlė į Petrą visą savo dieviškąjį asmenį ir tik Dėvuje randamos galybės jėga padarė iš jo kitą save patį, neliesdamas net jo žmogiškos prigimties. Kaip Amžinajam Tėvui ištarus „Fiat“ tamsa išnyko ir ėmė blizgėti saulės ir žvaigždynų šviesa, atsirado žemėje sausuma ir sausumoje pulki augmenija, taip pat ir Jėzaus žodžiai padarė iš netobulo žmogaus tobulesnį asmenį Popiežių, kurs, nors ir tebeturi visišką laisvę savo veiksmuose ir yra už juos pilnai atsakomingas, savo privačiame gyvenime yra toks pat žmogus, kaip ir visi, tačiau kadangi visuotiname Bažnyčios valdyme jis turi Kristaus ypatybės, — tai, būdamas vyriausia Bažnyčios galva, jis suklysti negali, ir vyriausiojo ganytojo pareigų ėjime jis neturi tų silpnųjų ir netobulumų, nuo kurių paprastas žmogus niekuomet apsiginti negali.

G.

Myliu.

Trokšta, trokšta mano siela
Meilės amžinai, —
Bet ją gali tik suteikti:
Dievas viens aukštai.

Juk Jisai yra taip geras,
Moka suramint,
Rand širdis sau meilės dalį,
Vargus gal pamint. A. Š.

Eucharistijos kankinys.

Tai buvo gražus geltonplaukis berniukas. Mamos jis jau neturėjo, tėvas gi buvo miręs areroje. Mirties valandoje jis paskutinį kartą pažvelgė į rūsčias Koložėjaus sienas ir šlais žodžiais atsisveikino su mažu berniuku, kurs graudžiai verkė minioje: „Tarcizijau, sūneli mano, tu verki?! Ir aš negaliu tau nė rankos ištiesti, norėdamas pasakyti tau paskutinį atsisveikinimo žodelį. Bet tu nenusimink! Tiesa, aš tuojau mirsiu. Bet danguje pas Kristų mudu vėl pasimatysival..“

Ir tuojau sužvangėjo užtvaros koložėjaus požemiuose. Staiga suūžė, sunlurnėjo išalkę žvėrys, paleisti iš tamsiųjų koložėjaus urvų. Rodėsi, kad žvėrių balsais sukliko, sustaugė ir tos išėlusios stabmeldžių minios, žiūrėdamos į tą beginklį kankinių būrelį, kurie suklaupę vidury arenos ir aukštyn iškėlę savo rankas pilni Kristaus drąsos ir pasiryžimo prieš pat savo mirtį dar giedojo tą gražų kankinių himną: „Dievas mūsų prieglauda ir tvirtybė!.. Todėl nesibijome, kad ir žemė drebėtų ir kalnai grimstų į jūrų gilumas!..“

Bet Tarcizjus jau negirdėjo to giesmių balso, nematė daugiau nė tų sužvėrėjusių stabmeldžių. Jis nepastebėjo nė to, kai plėšrusis liūtas, prasiveržęs pro draskomų kankinių lavonus, perplėšė jo mylimojo tėvelio krūtinę... Jis apalpo.

Gailestingieji krikščionys, radę tą apleistą našlaitį, paėmė savo rūpestingon globon. Tačiau Tarcizijaus širdis dabar jau visai nerimo šlame neteisingame pasaulyje. Jo siela veržėsi virš žydriosios padangės, Kristaus viešpatijon. Ir jis betroško vien greičiau susijungti su Kristumi, ilgėdamasis tos valandos, kada ir jis galės nunešęs į dangų sudėti po Išganytojo kojomis savo užtarnautą kankinio palnę. O tąsyk jau drauge su savo tėveliais, pasipuošęs nevystančiu kankinių vainiku, jis troško drauge su angelais ir šventaisiais džiaugtis toje amžino džiaugsmo šaly...

Nuo to laiko mažąjį Tarcizijų jau buvo galima dažnai matyti katakombų gelmėse, besimeldžiant ties kankinių kapais ir stiprinantis Angelų Duona. Pagaliau atėjo ir jo lauktoji valanda!

Buvo naktis. Giliai po žeme, katakombų tamsumoje, senelis Popiežius buvo surinkęs visus besislapstančius krikščionis, kuriuos juk net rytoj ištvirtusi Roma galėjo atiduoti žvėrimis sudraskyti. Drebantis Šv. Tėvo balsas, mellus it lakštutės čiulbesys, švelniai nuaidėjo per tamsius katakombų takus. Aplinkui beveik nieko nebuvo galima nė matyti. Vien degančių žvakių šviesoje, visose pusėse buvo pastebimi Kristaus kankinių kapai. Ant altoriaus buvo padėta Stipriųjų Duona ir Vynas. Šventasis Tėvas paėmęs į rankas Švenč. Sakramentą šiaip prabilo į tikinčiuosius: „Mano vaikeliai, šiąnakt Cezarų kalėjime paskutinį kartą meldžiasi kai kurie Kristaus sekėjai. Dienai išaušus jie bus išvilkti į areną ir atiduoti žvėrimis. O, kad kas galėtų rytą jiems nunešti šią Stipriųjų Duoną ir sutvirtinti jų tikėjimą! Gal kas iš jūsų, mažiau už mane stabmeldžių pažįstamas, galėtų jiems suteikti šią paguodą?“

Popiežius nutilo. Žmonės drebedami iš nerimasčio, net kvapą sulaukė. Nė vienas nedrįso net žodžio pratariti, žinojo, kad apsiėmus tikrai reikės mirčiai, aiškus pažvelgti... Bet štai, vieno koridoriaus gilumoje, pas nesenai nužudyto kankinio kapą, atsistoja vienas berniukas, kurį dar visai nesenai pats Šv. Tėvas buvo išrinkęs į savo klierikų skaičių dėl jo didelio pamaldumo. Jo akys blizga Dievo meilės šviesa. Iš jo veido trykšta angeliškas skaltumas. Žodžio netardamas eina jis per žmones, kurie susijaudinę žiūri į jį. Jaunikaitis, prisitartinęs prie Šv. Tėvo, atsiklaupė prie pat altoriaus. Tai buvo Tarcizijus!.

— Šv. Tėve, — tarė berniukas. Senai jau aš netekau motutės. Prieš keletą savaikių kolozėjaus arenoje mirė už Kristų ir mano tėvelis. Norėjau tada jam padėti, bet negalėjau. Tai bent dabar trokščiau padėti savo broliams krikščionims, kurie randasi tokiaime pat stovyje, kaip ir mano tėvelis kad buvo...

— Bet tu dar per jaunas, mano vaikelii! — tarė nustebejęs ir giliai sujudintas Popiežius. Nedori žmonės sužinoję dar gali iš tavęs atimti ir išniekinti šventas paslaptis...

— Ne, nei šventasai Tėveli, verčiau mirsiu, bet neišduosiu niekam išniekinti savo išganytojo, pasislėpusio Švenč. Sakramente! — atsakė Tarcizijus ir tol maldavo, kol pagaliau Šv. Tėvas išklause jo prašymo.

Berniukas sudėjęs dabar kryžių rankas ant savo krūtinės, kur Popiežius buvo patalpinęs pašvęstas Ostijas ir meilės sužavėtas jis nulenkė savo geltonplaukę galvelę.

Tekėjo saulė ant Romos dangaus. Berniukas protekiniais bėgo Cezarų kalėjimo link, kuris buvo prie pat kolozėjaus. Jis vis dar tebe laikė kryžių sudėjęs ant krūtinės rankas, vis karštesnė meilė liepsnojo jo širdyje. Jau buvo prie pat kalėjimo, kai jį ėmė šaukti keli miesto vaikėzai, besistumdami gatvėje:

— Kur taip skubini, vaikel, eik šen su mumis pažaisti.

— Negaliu, — atsakė, — duokite man ramybę, aš turlu eiti...

— Gal krikščionių paslaptis neši? — sušuko vienas vergas, pastebėjęs jo nepaprastą susitelkimą. Tarcizijus nežinojo nė ką į tai atsakyti. Tad ir mėgino kuo greičiausiai pro juos prasprukti ir skubintis toliau.

Tai matydami stabmeldžių vaikai dar su didesniu smalsumu ir susierzinimu puolė prie jo ir nutvėrė ėmė draskyti jo drabužius, gelsdami iš jo išplėšti tą nepaprastą Brangenybę, kurią Tarcizijus dar labiau glaudė prie savo krūtinės ir antgamtinę tikėjimo jėgą sustiprintas jis drąsiai gynėsi nuo tų jaunų šventvagių. Tąsyk stabmeldžiai, apsiginklavę akmenimis ir lazdomis dar su didesniu įtužimu šoko prie to jauno karžygio. Ir, rodės, tiesiog akmenų ir smūgių lytus pasipylė ant jauno kankinio galvos. Tarcizijus pamatęs, kad jis dabar jau nebe galės išsigelbėti, sušuko: „Mano Dieve! Aš nebranginu savo gyvenimo. Bet Tu esi mano viskas. Argi aš galiu Tave išduoti stabmeldžių išniekinimui? O, neleisk man patirti tokio skausmo ir tokios gėdos!“ Tąsyk dar labiau prispaudęs Švenč. Sakramentą prie savo krūtinės, visas krauju paplūdęs, jis sukiubo ant žemės.

Iš kankinio galvos besiliejęs krauju tekėjo gatvės akmenimis. Jolūpos šnabždėjo paskutinius maldos žodžius. Rankomis vis dar spaudė

prie širdies krikščionių paslaptis. Kraugeriai dar smarkiau puola savo auką. Netrukus jau Tarcizijus atidavė savo sielą į Dievo rankas. Tąsų galvažudžiai su pragarišku džiaugsmu šoko prie to nekaltojo kankinio ir ėmė krėsti jo drabužius. Bet veltui. Jie nieko ten nerado!

Kaip tat atsitiko? Gal būt Tarcizijus, norėdamas apginti Švenč. Sakramentą nuo balseus išniekinimo paskubomis priėmė Išganytoją į savo širdį? O gal net pats Dievas savo galybe padarė šv. ostijas nematomomis? Tikrai viena aišku, jog tuo akimirksniu turėjo atsitikti kažkas nepaprasta, nes šventųjų aprašymuose mes skaitome kaip staiga, nepaprastos jėgos atstumti ir baimės apimti, tie žiaurūs stabmeldžiai leidosi kiek galėdami bėgti.

* * *

Taip mirė pirmas Kat. Bažnyčios kentėtojas už Švenč. Eucharistiją. Pirmieji krikščionys, patyrę apie jo mirtį, suspėjo dar kitu keliu pasiųsti šv. Komuniją į kalėjimą, o šventojo jaunuolio lavonas, nežiūrint į didžiausius pavojus įlėms pavyko laimingai palaidoti garbinguose popiežių kapuose. Visa tai įvyko 257 metais. Bet katalikų jaunuolai visose pasaulio šalyse dar nė dabar negali pamiršti to drąsiojo Švenč. Eucharistijos karžygio. Popiežiai paskyrė jį Globėju visų jaunuolių ir vaikučių, kurie eina prie pirmos šv. Komunijos. Šv. Tarcizijaus šventė yra švenčiama kasmet rugpjūčio 15 dieną.

G. ir P.

Atėjo Jėzus...

Tvinkt, tvinkt širdis... Karšta vilnis
Jau kraujo tryška po krūtinę,
Plykst kai ugnia, jau deg'... Bet ne!
Tik maudos lyg kaitriam ugnyne.

Juk štai nūnai atvadinal
Tu savo Vadą, kad Jis guostų
Nes Jis iš ties' suteiks vilties,
Tik melsk, kad tau stiprybės duotų.

Iš vieno elk, Jo garbei veiki
Su Juo tu būsi lyg tvirtovė.
Iš Jo Širdies pasemk ugnies
Ir melsk aplink,—sugrius vergovė!

Iš kur man tai, kad aš karštai
Galiu Jį glaust ir Jį mylėt?
Koks vadas bus toksai garbus,
Kurį arti taip gal turėt,

Kurs save duos, visus vado
Iš pinklių priešo nadoringo;
Visur padės ir ranką ties
Ir ves į pergalę laimingą?

— O ačiu Tau, nes aš matau,
Kad man gerai prie Tavęs būti
Ateik visad, o ypač tad,
Kai grės mirtis, pavojus žūt.

Priглаusk tuomet ant visuomet
Ir leisk ilsėt ant pat krūtinės.
Koki džiaugsmas, koki jausmas
Tuomet bus sieloj susipynę?!

J. B.

Per Mariją prie Jėzaus.

Švenč. Jėzaus Širdies garbintojai sau pasistatė tą kilnų tikslą, visur vykdyti ir kuo pilniausiai įgyvendinti šventus Viešpaties Jėzaus Širdies norus bei troškimus. O Kristus jau išreiškė vieną kartą patį aukščiausiąjį savo gyvenimo troškimą šiais žodžiais: „Mano valgis yra daryti mano dangiškojo Tėvo valią.“ Taip ir dabar kalba tie, kurie tik pasiryžo pildyti Šv. Jėzaus Širdies norus: „Tavo valia o Jėzau, yra mano valgis. Sakyk man, ko nori ir aš tai padarysiu!“

Ir dabar Viešpats Jėzus reiškia mums savo norą. O kaip? — Šitame spalių mėnesyje Jis pageldauja, kad mes ypatingai garbintumėm Švenč. Paną Mariją, kalbėdami šv. Rožančių. Mūsų šventoji Motina Bažnyčia skiria šį mėnesį ypatingai Švenč. Panos Marijos garbei. O jau visų gerų Katalikų Bažnyčios vaikų tarpe viešpatauja toks dėsniš: Ką Bažnyčia sako, tai darysime, nes tai yra paties Viešpaties valia. Šventoji Bažnyčia geriausiai supranta savo dieviškąjį Mokytoją ir elgiasi sulig Jo troškimais.

Kiekvienas tikrai myli savo motiną, nori, kad ir kiti ją mylėtų. Bet daugiau mylėti savo Motiną, kaip kad Jėzus mylėjo, niekas negalės. Todel ir išganytojas trokšta, kad ir visi tikintieji labiau brangintų Jo Motiną, kuriai Jis savo testamentu ant kryžiaus pavedė rūpintis visu pasauliu ir Ją padarė sykiu ir mūsų Motina. Del to ir protestantai klaidingai mano, būk mes gerbdami Mariją sumažina Kristaus garbę. Iš tikrųjų yra visai priešingai. Garbindami Mariją mes telkiame garbę pačiam Kristui, nes Šv. Panelė tik del to yra aukštos garbės verta, kad Ji yra Kristus, Dievo Sūnaus, motina.

Bet mes gerbiame Šv. P. Mariją dar ir del tos neapsakomai didelės malonės, kad Ji nė vienam savo gyvenimo akimirksniui nebuvo pasidavusi piktosios dvasios valdžiai, nes jau nuo pat savo prasiidėjimo Ji buvo šventa ir nekalta. Ir todel Ji buvo apvainikuota šitokiu dangaus dorybių vainiku, kadangi Kristui Jos Sūnui priderėjo, iš motinos gimti, kuri būtų gražesnė už visus angelų ir šventųjų būrius. Del to ir Šv. Jėzaus Širdis, trokšdama, kad žmonės labiau garbintų Dievą, reiškia per šv. Bažnyčią visam pasauliui savo troškimą, būtent, kad mes gerbtumėm ir šv. Dievo Motiną, kiek tik galėsime.

Ir tai, del mūsų pačių gerovės Viešpats Jėzus nori, kad mes gerbtumėm Šv. Paną Mariją. Mat, Marija veda mus prie Kristaus, rodo mums didžius Šv. Jėzaus Širdies turtus ir mokina mus suprasti ir mylėti meilingiausią Viešpaties Širdį. Šventoji Dievo Motina buvo pirma Šv. Jėzaus Širdies garbintoja. Tarp kitų didžiųjų malonių Josios gyvenime buvo ir ta, kad Šv. Panelė po kryžium stovėdama galėjo regėti Šv. Jėzaus Širdį, pervertą ietimį. Ji buvo pirmoji iš moterų tarpo, kuri garbino Švenč. Išganytojaus Širdį, tyliai maldaudama, kad toji Širdis pasigailėtų pasaulio. Nuo tos valandos pamaldumas į meilingiausią Išganytojo Širdį ima eiti po pasaulį, pirma tyliai, Jėzų mylinčių žmonių sielose, paskui ir viešai, pamažu užsikariaudama visą pasaulį.

Žmonės sako, kad niekas taip gerai nesusupranta vaiko, kaip motina. Jėzaus motina įsigillino visa savo meilinga širdimi į savo sūnaus die-

viškąją Širdį. Ji žinojo Jo gyvenimo tikslą ir Jo llespnojančią meilę prie žmonių. Dievo Motina geriausiai suprato savo Sūnų. Todel ir mes, garbindami Švenč. Jėzaus Širdį, stengiamės giliau suprasti Jo šventos sielos begalines gelmes, norime įsigyventi į Jo mintis bei jausmus, kad mokytumėmės gyventi sulig Jo dieviška Širdimi. Kas yra tąsyk protinčiau kaip Jėzaus Motiną paimti per mokytoją Viešpaties Širdies dorybių.

Eikime prie Jos, Ji ir laukia mūsų, nes Jos gyvenimo tikslas ir turinys šioje žemėje buvo ir dabar danguje yra, žmonėms rodyti išganymo. Ji pati patyrė, kiek Jos mylimasis sūnus turėjo iškentėti dėl žmonių išganymo. Todel Ji pati yra, tarytum, verčiama dalinti atpirkimo malones žmonėms, ragindama juos, semti tų dvasinių gėrybių iš savo Sūnaus Švenč. Širdies.

Marija yra visų malonių tarpininkė, tai reiškia jog visas malones mes gauname tik per Šv. Marijos užtarimą. Taip jau, mat, pats Dievas



Švenč. Marija teikia Rožančių šv. Domininkui.

sutvarkė, norėdamas pagerbti Savo Sūnaus Motiną, ir žmonėms palengvinti malonių gavimą. Gal mūsų nuodėmės nekarta ir taip mus prislėgia, kad nedrįstame nė prieti prie tobuliausios, Švenč. Jėzaus Širdies. Jos begalinis šventumas tarytum gąsdina mus. Tąsyk dar lieka mums eiti pas visada gailestingąją Motiną, kad Ji užtartų mus, vestų į Jėzaus Širdies šventyklą ir mums parodytų Jos grožybes. Tąsias grožybes atidengia mums Dievo Motina ir šv. Rožančiuje, kuriame glūdi ir visos kitos Jėzaus ir Marijos gyvenimo paslaptys. Jas apmąstydami, mes įsigilinsime į Jėzaus kilnias mintis ir darbus, mokėsime suprasti Jėzaus Širdį, ir juo giliau mes suprasime Jėzaus Širdį, juo karščiau Ją ir pamylėsime. Visa tai neša mums ypatingu būdu pamaldus šv. Rožančiaus kalbėjimas. Taigi per šią spalio mėnesį tą progą, daugiau artintis prie Jėzaus Širdies, mes gerai turėtume išnaudoti.

A. B.

Mūsų valia ir darbas.

Gyvenimas — jūra, jos bangos — laimė ir nelaimė, keliarodis — gailėstingumo darbas, o atsilisio uostas — tikėjimas, — sako prityrimas. Tačiau gyvenimo kelionėje ne visados vadovaujamasi keliarodžiu ir taikinama į ramybės uostą. Pavandeniniai akmenys, ūkanos, rūkai, audros mums kliūdo laikytis keliarodžio. Gyvenime tos kliūtys — tai aplinkybės, draugai, savi geiduliai. Jie tai krepia iš tinkamų gyvenimo vėžlių. Mūsų pareiga — iškilti aukščiau šių kliūčių, jas nugalėti, kad galėtume užbaigę kovą patekti į ramųjį uostą.

Pirmoji tam sąlyga — tvirta valia. Žmogus be valios, tai tik siūbuojanti nendrė arba meldas, linkstąs ten, kur vėjas pučia. Toksai žmogus nė savo gyvenimo nepadarys naudingų, nors ir kažin kaip ilgai jis tęstųsi; o juk gyvenimas vertinamas sulig atliktais darbais, o ne sulig jo ilgumu.

Kad tapti šventu — reikia tik norėti, sakydavo vienas galvočius. Iš to matome, kaip svarbi yra žmogui tvirta valia, kūrianti tvirtą norą. Žmogus tvirto nusistatymo dirba nebijodamas klaidų. Kas jų bijo — niekados nuo jų neišsisaugoja. Nėra didesnės klaidos, kaip laikymasis silpnos valios, nedrąsumo. Kas beldžias, tam atidaroma, kas veržte veržias prie savo tikslo, tas jį pasiekia. Kas nugali silpnumą ir baile, — tas viską nugal. „Iš tikėjimo — jūsų valia, iš valios gimsta jūsų darbai“ — teisingai sako Krasinskis.

Darbas žmogų sutvirtina, užgrūdina ir laimingų padaro. Todel antroji sąlyga gyvenimo pergalei laimėti — nuolatinis darbas. „Darbas Dievo paliepimas, tinginys — velnio pagunda“ — sako poetas. Ir labai teisingai. Žinoma, geras darbas yra toks, kuris sielai nedaro nuostolių, bet atvirkščiai — ją kelia. Darbas apsaugo žmogų nuo pagundų ir kūno geidulių, darbas sukuria reikiamą kiekį lobių gyvenimui, jis yra viso gero šaltinis. „Darbo dėka valdau viešpatiją“ — sakydavo Liudvikas XIV. Nuolatinis darbas kalnus nuverčia. Lašas po lašo ir akmenį graužia. Darbas — išdirbėjas mūsų būdo, savęs užvaldymas, takto ir žmonių meilės.

Pats žmogaus tikslas yra augti tobulybėje, lavintis artimo meilėje ir kitus prie to kviesti. Kiek žmoguje gėrlo, tiek jame gyvenimo, nes žmogaus laimė — tarnavime Dievui ir artimui. Artimo meilė žmogaus širdyje aukšta ypatybė.

Todel su darbu rankose, su meile širdyje, tikėjimu tvirti — pirmyn.

J. Šnektis.

Sielos skundas.

Nutilk giria,
Gana raudos
Saulutė šypsoi aukštai!
Graži diena
Jau čia... arti...
Jau rausta juokiasi rytai..

Krūtine, tilk
Gana dejuot,
Skausmų užteks, tu dar jauna,
Nes tu myli
Tat ko bijai?..
Juk Dievo meilė taip šventa!..

T. Leveika.



Šv. Ražančiaus Karalienė

Nuostabi kentėtoja.

Konnorsreuth'o įvykiai.

Dar neseniai viename Pletinės Vokietijos bažnytkiemyje, vardu Konnersreuth (Bavarijoje), buvo pastebėti tikrai nuostabiūs dalykai su viena gana jauna ir tikrai dora mergaite, *T e r e s e N e u m a n n*. Nors dėl tų nepaprastų reiškinių Katalikų Bažnyčia dar nėra tarusi savo žodžio, tai vis dėlto mes, remdamiesi pačiais rimčiausiais pranešimais ir plačiais ten buvusių asmenų aprašymais, galime spėti, jog ir šios nuostabios kentėtojos gyvenime greičiausiai bus dabar pasikartojęs tas pat dalykas, apie kurį mes randame šv. Pranciškaus Asyžiečio, pal. Kotrynos Emmerich ir net 62 kitų Kat. Bažnyčios jau pripažintų šventųjų gyvenimuose. Mat, praėjusių metų gavėnioje ir šios stebėtinios jaunosios rankose, kojose, krūtinėje ir net galvoje atsivėrė gilios žaizdos. Ir tai dar pažymėtina, kad Jėzaus Kristaus mirties dienomis, tai yra kiekvieną penktadienį, tos mergaitės žaizdos nepaprastai paplūsta krauju. O kas dar nuostabiau, tai kad Teresė Neumann, jau nuo praėjusių Kalėdų (1926) m. iki dabar visiškai nieko, o nieko nevalgo ir negeria, išskyrus vieną arbatinį šaukštelį vandens, kuris jai yra kasdieną teikiamas drauge su maža dalele ($\frac{1}{8}$ dalim) Švenč. Komunijos. Ir nežiūrint į tai, kad per šiuos devynis mėnesius iki šios dienos jau visa eilė mokyčiausių Vokietijos gydytojų ir profesorių iš Elvango, Berlyno ir kitur atsidėję tyrinėjo jos nuostabų gyvenimą ir net visai eilei seserų vienuolių buvo įsakyta po priesaiką per ištisą 14 dienų ir naktų, nė sekundei neatsitraukiant nuo tos kelstos mergelės, sekti jos gyvenimą, tačiau ir prisaikdintos vienuolės, kaip ir tie mokslininkai per šiuos devynis mėnesius negalėjo pastebėti nė vieno įtartino ženklo to pasninkavimo tikrume. Dėl to ypačiai netikintieji gydytojai dar labiau buvo priversti stebėtis, kada jie ištyrė, jog toji mergaitė laike savo be galo skaudžių ir kruvinių apmąstymų, kada ji pati mato ir pergyvena visą Kristaus kančią, kiekvieną penktadienį tiek išlieja ašarų ir kraujo ir visas jos kūnas taip nusilpsta, kad po tokių dvasios pakilimų jos kūnas kiekvieną kartą nustoja maždaug 8 svarų sunkumo. Tačiau nors ji ir nieko daugiau nepriima, išskyrus tą mažą kasdieninės Komunijos dalelytę, o šiaip jau per visą savaitę gali vaikščioti ir dirbti, kaip ir visi, — tai vis dėlto ligi kito penktadienio josios kūnas vėl taip sustiprėja, kad ji ir vėl sveria tuos pačius 110 svarų, kaip ir pirma kad buvo.

Bet daugeli Šv. Rašto ir geriausių šv. žemės žinovų nepaprastai stebina dar ir ta aplinkybė, kad ši paprasta kaimo mergaitė, kuri vos tik pradžios mokyklą tėra baigusi ir vien tik katekizmo tesimokiusi, po savo nuostabių dvasios pakilimų (ekstazių) ir be galo skaudžių regėjimų kiekvieną penktadienį, — paskum sugeba taip aiškiai ir taip tiksliai atpasakoti apie pačius smulkiausius Išganytojo kančios nuotykius, kad ji net išpasakoja, kaip atrodė tų laikų žmonės, koki buvo jų namai, kaip buvo apsitaisę Romos kareiviai, kaip elgėsi Išganytojas ir net pakartoja tuos pačius žodžius, ta išnykusia aramejų kalbos tarme, kurią vien tik mokslininkai tesuvaliko. O vienas žydas mokslininkas iš Ber-

lyno (Dr. Weisl) sakosi, jog ji net kažkoks šiurpas pakratęs, kada jam šią vasarą atsilankius Konnersreuth'e ir paprašius Teresės, kad ši pamėgintų į jo užrašų knygeles nupiešti Jeruzalės miesto planą, koks jis buvo prieš Jeruzalės išgriovimą (70 m. Kristui gimus), — Teresė ji taip aiškiai nupiešė ir nupasakojo apie šventyklą, Kalvarijos ir Alyvų kalnus, gatves ir kitus dalykus, kad šisai vien tik galvą kraipė ir stebėjosi... Tas pats mokslininkas prieš keletą savaičių parašė ilgą straipsnį į vieną Berlyno dienraštį, tuo užkirsdamas kelią įvairiems netikinčiųjų prasi-manyms.

Kai kurie katalikų laikraščiai ir daugelis tos gyvos kankinės lan-kytojų tikrinte tikrina, būk per josios maldas net visa eilė ligonių pagijusi. O ten apsilankęs šiemet iš Amerikos l'etuvis kun. P. Lapelis, laiko ją net per tikrą šventąją.

Todel ir nenuostabu, kad jau nuo pernai metų kasdien vis dau-giau ir daugiau žmonių plaukte plaukia į Konnersreuth'ą. O jau penk-tadieniais, tai visi keliai prisipildo pėsčių ir važiuotų. Čia eina aplin-kinių mokyklų ekskursijos, o čia vėl automobiliais važluoja koki nors gydytojai ar šiaip jau mokslo žmonės. Visi grįžta iš ten su pakilusia dvasia, arba ir susimąstę kraipo galvas, niekaip nesugebėdami išsiaiš-kinti, kaip tai dar gali mūsų laikais atsitikti toki keisti dalykai, kad net visą savo amžį ant knygų ir mokslo priemonių prarymoję moks-lininkai kolkas dar neįstengia jų gamtos pajėgomis išaiškinti.

Tačiau mes patys, nesiimdami galutinai spręsti apie tų Išganytojo kančios ženklų ir visų čia suminėtu nuostabių įvykių tikrumą, palieka-me tai išspręsti Neklaidingai Kat. Bažnyčiai, kuriai tik vienai geriausiai sekasi tos rūšies reiškiniai su giliausiu mokslingumu ir rimtumu išrišti. Tokiam Bažnyčios sprendimui pasigirdus ir mes jam pilnai pasiduosime.

V. J. P.

Mano siela.

Mano siela! Sužavėta
„Žvaigždės“ spindulių,
Audimėlį ausk pradėtą
Iš minčių gilių.

Mano siela! Ideala
Aukštą pamylėk,
Kol troškimai dar nešąla,
Siekti jo skubėk.

Siela, nieieškok ant žemės
Laimės sau tikros, —
Čia gyvenimas aptemęs,
Skurdas, ašaros...

Siela, kilnesniu paskirta
Tau balsu prabli,
Tarp baisių audrų būt tvirtai,
Į padanges kilt.

Mano siela! Sužavėta
„Žvaigždės“ spindulių,
Audimėlį ausk pradėtą
Iš minčių kilnių.

Pirmoji Žibutė.

LEISKITE MAZUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

Jaunieji Eucharistijos Karžygiai.

Daugelis mokslo žmonių sako, kad mūsų gyvenime didžiausios reikšmės turi laikotarpis tarp 7 — 12 metų. Tai reiškia, jog vėlesniame gyvenime vaikas linksta daugiausia tik į tą pusę, ko jis išmoko ir įgijo šiame auksiniame vaikystės amžyje, o kas šiuo laiku jau sugadinama, tai vėliau nebent tik prityrę auklėtojai su dideliu vargu teatitaisys.

Del to ir Katalikų Bažnyčia, geriausiai suprasdama žmogaus prigimtį, ypatingai nuo Šv. Tėvo Pijaus X laikų — ragintė ragina visus kunigus ir tėvus žadinti vaikučius jau nuo 7 metų amžiaus artintis prie Švenč. Eucharistijos. Mat, tokiu būdu norima, kad į tas jautrias vaikučių širdis pirmiausia įsiveržtų ne pikta pasaulio dvasia, o tik pats Išganytojas galėtų jas pašvesti ir jose įsiviešpatauti. Todel ir plačiajame katalikų pasaulyje visi kilnūs ir geriausiai susipratę katalikai, sekdami Šv. Tėvo Pijaus X nurodymais, kiek galėdami stengiasi jau nuo pat kūdikystės lenkti savo vaikučių širdis prie Išganytojo Švenč. Meilės Sakramente. Tuo tikslu uolūs Kat. apaštalai, kunigai, ir nekunigai, leidžia visą eilę raštų ir laikraštelių, kviesdami visus ir ypatingai vaikučius nuo dažniausiai artintis prie mylimojo Atpirkėjo.

Bet visų gražiausio atbalsio rado tas Šv. Tėvo balsas pačių vaikučių sielose. Jie savo nekaltomis širdimis karščiausiai atjautė Išganytojo meilę Altoriaus Sakramente ir šimtais ėmė džiaugsmingai veržtis prie Dievo Stalo. O paskutiniaisiais laikais, ypatingai po didžiojo karo, įvairiose katalikų šalyse susidarė net tūkstantinės vaikučių draugijos, kurių nariai rūpinasi kuo dažniausiai vienyti su savo mylimuoju Jėzumi, gyvenančiu altoriuje. Tarp daugelio tokių Eucharistinių vaikučių draugijų ir draugijėlių, dabartiniais laikais rodo bus visų labiausiai išsiplatinusi jaunųjų „Švenč. Eucharistijos Karžygių“ armija (kareivija). Vienoj tik Prancūzijoje randasi daugiau kaip 200 tūkstančių tokių „Švenč. Eucharistijos Karžygių“. O kiek jų yra Italijoje, Ispanijoje, Olandijoje, Brazilijoje ir kitose pasaulio šalyse, tai jau ir suskaityti sunku.

Daugelis tų kilnių berniukų ir mergaičių su šventu ilgesiu net kas dieną artinasi prie Švenč. Sakramento. Kiti vėl eina bent kas savaitę. O kas jau nė to negali, tai stengiasi nors kiekvieną mėnesį gerai pasiruošęs artintis prie Kristaus.

Tie vaikučiai ir mergaitės yra sykiu ir Maldos Apaštalavimo nariai. Del to ir kiekvieną rytą atsikėlę jie pirmiausia skubinasi paaukoti savo mylimojo Išganytojo Širdžiai visus savo dienos rūpestėlius ir vargus, meldamiesi, kad pasaulis pagaliau ateitų Kristaus Karalystė, kad visi žmonės geriau klausytų Šv. Tėvo balso, idant visi katalikų vaikučiai dažniau artintųsi prie Švenč. Eucharistijos...

Bet tie pasišventę Eucharistijos karžygiai — es taip pat gerai žino, jog ir pats Išganytojas, taip dažnai atslankydamas į jų skaisčias širdutes ir mielai juos glausdamas prie savo Dieviškos Širdies, trokšte trokšta, kad ir jie iš savo pusės pasistengtų bent kokių gerų darbėlių ar savęs pergalėjimu parodyti Jam savo meilę ir prisirišimą. Todėl jie ir rūpinasi kiek išmanydami rodyti Išganytojui tą eucharistinį savo karžygiškumą, kas dieną stengdamiesi atlikti bent vieną ar kitą apaštališko „karžygiškumo“ darbėlį. Taip vieni jų, pavyzdžiui, anksčiau atsikeldami dar be pusryčių skuba į bažnyčią, arba kad ir pasiėmę ko užkąsti bėga pirma į bažnyčią priimti Švenč. Sakramento ir tik valandėlę laiko pasimeldę linksmi eina į mokyklą. Grįžtant iš mokyklos daugelis jų užbėga į bažnytėlę savo Gerąjį Vadą bent pasveikinti. O tokie Olandijos vaikučiai, nesykį parinę nors lauko gėlių, atneša jas į bažnyčią ir padeda ant altoriaus, ties kuriuo spindi amžinoji lemputė, nurodydama, jog čia nuolat Jėzus gyvena. Kiti gi stengiasi ir savo pažįstamų vaikučių tarpe apaštalauti, kviesdami ir juos dažniau glautis prie Jėzaus Širdies ir įsirašyti į tas kilnias „Švenč. Eucharistijos Karžygių“ eiles. O „Žvaigždės“ skaitytojai be abejo dar gerai pamena ir tą pasišventusią Eucharistijos drausulę iš Brazilijos, kuri sykiu su savo draugėmis, nepalsydamą jokių, sunkenybių, net stabmeldžių vaikučius patraukia prie Kristaus.*) Lygiai didelio karžygiškumo parodo Išganytojui ir kitoje kat. šalyse tie jaunučiai Švenč. Eucharistijos apaštalai. Taip, pavyzdžiui, dar tik prieš porą metų viename Prancūzijos miestelyje, vardu Francis- Courtols, vietiniai „Švenč. Eucharistijos Karžygiai“, patyrę, kad į jų gyvenamąją vietą pareina net 38 blogi laikraščiai, kurie visai niekina ir net tyčiojasi iš jų Vado pasislėpusio Švenč. Eucharistijoje, — tol nesiliovė melstis ir įkalbinėti suaugusiems, kol į tą miestelį vieton 38 netikusių laikraščių pagallau dabar pradėjo pareiti net 37 geri katalikiški leidiniai! Ir visuose kraštuose, kame vaikučiai pradėjo dažniau artintis prie Dievo Stalo, pastebėta, jog ir kiti tų vaikučių namiškiai jau nenorėjo nuo jų atsilikti ir patys ėmė dažniau glautis prie Išganytojo Širdies. Tokiu būdu Kristaus meilė atgalvina net ištisas šeimynas ir miestelius.

Argi tai ne karžygiškumas?! Ar gal kas pasakys, jog tai ne tikrai apaštališka širdis plaka tų jaunučių pasišventėlių krūtinėse?! Iš tiesų, Stipriųjų Duona gali ir dabartiniais laikais prižadinti tikrų pasišventėlių minias. Bereikia tik leisti vaikučius ir nedrausti jiems artintis prie gailinančių Išganytojo malonių šaltinių ir glautis „prie To Dievo, Kuro linksmina mūsų jaunystę“! O jeigu kas trokšta, kad ir mūsų brangioji šalėlė susilauktų skaidresnės ateities, — turėtų ir pats, (nenorėdamas ilgiau rausti dėl tų jaunučių Kristaus karžygių pavyzdžio) dažniau persikviesti Išganytoją į savo širdį ir į savo namus ar šeimyną, pav. iškilmingai pasilaukdamas Švenč. Jėzaus Širdžiai; nes tik tasyk jis pajęs lengviau ir kitus, o ypačiai mažutėlius, patraukti prie Dievo!

T. Patys S. J.

*) Skaitykite apie tai š. m. „Žvaigždės“ 8 nr. 244 — 247 psl.

Vieno vaiko išmalda

Kūn. Rabagliati S. S. karį sakė pamokslą Pamplonoje (Kolumbi-joje), nupasakodamas apie sunkius raupsuotųjų ligonių kentėjimus. Jo meilės įkvėpti žodžiai ir kalba padarė didelio įspūdžio klausytojams: visi davė gausių aukų, kad tik bent kiek galėtų pagerinti tokį vargingą tų raupsuotųjų gyvenimą. Čia ir įvyko šitoks jaudinantis atsitikimas tarp vieno vaikelio ir jo tėvo. Kada misijonierius ėjo per bažnyčią, rinkdamas aukas, ten buvo ir tas mažas kelerių metų berniukas, kurs tą rytą buvo priėmęs pirmąją Komuniją. Jisai atsidėjęs klausė pamokslą kartu su savo tėvu. Labai jį sugraudino raupsuotųjų gyvenimas. Jis verkė. Ir todėl dabar, matydamas einant per bažnyčią misijonierių, jis nusikabino nuo kaklo blizgantį aukso medalį. Tai buvo jo pirmos Komunijos dovana.

— Tėveli, tėveli!.. Ar leidi? — Skubiai paklausė jis savo tėvo, patraukdamas jį už rankos.

— O ką tu pasakysi, Juozuk?..

— Tetuš! Aš noriu atiduoti savo medalį misijonieriui, kad jis paverstų jį į duoną ar vaistus ir tokiu būdu sušelpų raupsuotus ligonis.

— Bet šis medalis juk yra tavo pirmos Komunijos dovana!

— Tai kas, tėveli! Aš taip labai noriu, kad man leistumei jį paaukoti tiems vargšams ligonims. Juk, žiūrėk, — pinigų aš neturiu. Bet aš dar turu gerąjį tėvelį ir mamytę, kurie man visko parūpina. Man nieko netrūksta! O tie vargšeliai juk nieko neturi. Tėtuk, leisk man tai... Man rodos, kad puikesnės progos negali būti! Šiandien yra mano pirmosios Komunijos diena. Jėzus visas man atsidavė. Aš manau, kad Jis būtų patenkintas, jei ir aš bent šį tą padovanočiau tiems apleistiems ligonims.

Tėvas truputį susimąstė. Jis džiaugėsi ir stebėjosi, matydamas tokį gerą savo kūdikio širdį. Pagaliau jis tarė:

— Taip, mano vaikeli, aš labai džiaugiuosi, kad tu nori padėti vargšams raupsuotiesiems... Bet medalis yra mamos dovana, ir aš ir ji noriva, kad tu jį turėtum, kaip atminimą šios laimingos dienos. Taigi aš tau duosiu pinigais dvigubai tiek, kiek atslėjo tavo medalis ir tuos pinigus tu galėsi atiduoti misijonieriui, pasilaikydamas savo medalį. Ar sutinki?

— Oh, tai taip!.. Juk Dievulis paskui mums už tai šimterlopai atlygins.

Ir tėvas netrukus jau padavė Juozukui gražų pinigų pluoštelį, o šis tuojuo, prisitartinęs prie misijonieriaus, linksmai juos paaukojo tiems nelaimingiems ir apleistiems ligonims...

Tą dieną visi buvo dosnūs: turtingi ir vargšai, seni ir jauni, nes visi pažinojo raupų ligos baisumą. Bet gal nei viena auka nebuvo Dievui taip maloni, kaip to vaikelio pirmosios Komunijos dovana.

G.

Laiškas Marijai.

Jonukas ėjo šeštuosius metus. Jis buvo labai prastai apsirėdęs: Visi jo drabužėliai buvo suplyšę. Per kiaurus batelius šiaurus žiemos vėjas švilpė. Jis kentė šaltį ir badą. Viena dieną iškentė visai nevalgęs. Todel jau rytojaus dieną ilgiau nebeiškęsdamas jis nutarė rašyti laišką Gailestingajai Motinai.

Bet gal būt jums bus įdomu sužinoti, kaip Jonukas parašė tą savo laišką, pats nemokėdamas nei skaityti, nei rašyti? Va, kaip buvo.

Gale senojo miesto, prie vieno gražaus namuko sėdėjo apysenis žmogus ir skaitė savo giminaičio laišką. Jonukas prisiartinęs prie jo, mandagiai jį pasveikino ir tarė:

— Ar negalėtumėt, seneliuk, parašyti man laišką.

— Kodel ne, galėsiu, tik reikės užsimokėti 50 centų! — atsiliepė senis.

— Tuomet atleiskite — maloniai tarė Jonukas ir rengėsi eiti. Bet senis, pamatęs didelį Jonuko mandagumą, užkalbino:

— Tur būt, esi sūnus kokio nors valdininko?

— Nel! — atsiliepė vaikutis. — Aš esu sūnus motinos, kuri gyvena viena.

— Ir tu neturi nei 50 centų?

— Ne, nė vieno centelio neturiu.

— Na gerai, parašysiu kad ir į pusę lapo, dėl to aš dar nesuvargsiu. Ir senasis žmogelis netrukus įsivedė jį į kambarį, pasiėmė popierio, pasidažė rašale plunksną ir gražiai užrašė:

Miestas K., 1918 m. spalio mėn. 23 dieną.

Ir tęsė toliau: „Ponui“... kaip vadinasi, mažiulėli?

— Kas? — klausė Jonukas.

— Kokiam ponui nori laišką rašyti?

— Ne ponui.

— Na, tai poniai.

— Ne... taip... tai yra...

— Po šimts pypklų! — šaukė senis — nori rašyt laišką ir nežinai kam!

— Aš žinau! — atsiliepė vaikas.

— Tai sakyk greit!

Jonukas nuraudo. Iš tikrųjų jam buvo nedrąsu sakyti toks adresas. Vis dėl to pasidrašinęs tarė:

— Noriu rašyti Marijai.

Senis net kaktą suraukė, padėjo plunksną į šalį ir piktai tarė:

— Valke, aš manau, kad tu nenori su manimi juokauti! Esi per daug mažas! Kad neužsitrauktum mano rūstybės, geriau bus jei išėisi pro šias duris.

Mažasis Jonukas nuleido žemyn savo kuklias, nekaltas akutes ir rengėsi eiti bet senis, matydamas taip malonų vaiko elgesį dar kartą jį paklausė, lyg abejodamas:

— Kaip tu vadinsiesi?
— Jonas.
— Gerai, o kaip tavo pavardė?
— Mane mamytė kitaip nevadino, kaip Jonas.
— O ką tu norėjai sakyti Marijai?
— Noriu prašyti Jos, kad Ji per savo gerumą pažadintų mano mamytę, kurios jau nuo vakar vakaro aš pats nieku būdu negaliu prižadinti.

— O prieš užmigdama, ar ji valgė ką nors?
— Ne, dvi dieni prieš tai ji sakėsi nenorinti valgyti ir atidavė man paskutinę duonos riekelę.

Senojo žmogelio širdis pradėjo smarkiau plakti: jis bijojo per daug suprasti.

— Ką darei, kaip norėjai ją pažadinti?
— Kaip visuomet, apkabinau.
— Ar ji alsavo?
— Nežinau.

Seniui Danieliui nuriedėjo dvi didelės ašaros. Kiek aprimęs paklausė drebančiu balsu:

— Kai apkabinau, ar tu nieko nejautei?
— Ji buvo šalta: mūsų kambarys labai šeltas. Ji buvo išblyškus jos nejudamos ir baltos rankos buvo kryžmai sudėtos ant krūtinės, galva padėta ant mūsų mažojo priegalvėlio, tarsi, ji žiūrėtų į dangų su užmerktomis akimis.

Senis Danielius galvojo: Iš tikrųjų, ji bus mirusi iš bado. Kaltas aš, kad, pavydėdamas vargdieniams, geriu ir valgau kiek noriu ir kada noriu...

Liepė prisitarti vaikelį, paslėmė ant rankų ir maloniai tarė:

— Mažiulėli, tavo laiškas parašytas, pasiųstas ir išklaustas. Nuvesk mane pas savo motiną.

— Mielu noru, bet dėl ko Jūs verkiate? — klausė Jonukas.

— Aš neverkiu — atsiliepė Danielius — gal žmonės ir verkia. Esi tu, kuris verksi, mano vargšeli! O kaip aš tave myliu! Bet aš esu žvėris... Ir aš turėjau motiną, darg metų atgal... Kada ji mirė, pasakė man: Danieliau, būk malonus ir geras krikščionis. Buvau su visais malonus, bet krikščionis...

— O, aš nedoras! — prispaudęs Jonuką prie krūtinės, kalbėjosi sau. Būk rami dabar, mano motinėle, aš jau prižadau pataisyti dabar savo gyvenimą ir pradėti naują. Tekalba mano draugai ką nori ir kas jiems patinka. — Aš eisiu su tavim, mano angele, ir tu daugiau nuo manęs neatsitolinsi. Tavo keistasis laiškas nebuvo parašytas. Bet tavo pasitikėjimas Marijos globa davė tau tėvą, o man grąžino širdį.

Lūšnų Juozas.

Visi skaitykime ir platinkime „Žvaigždę!“

APIE KATALIKŲ MISIJAS.

Žemė dreba!

Daug pavojų sutinka Dievo žodžio skelbėjai tollimose stabmeldžių šalyse. Balsūs yra plėšrieji žvėrys ir nuodingos gyvatės, kuriuos ant kiekvieno tako gali sutikti. Dar baisesnės yra nekartą ir tos laukės žmogėdžių tautos su savo žiauriais papročiais ir kruvinomis sugautų žmonių aukomis, kurias jie aukoja savo stabams ir patys jomis dalinasi.

Bet lygiai baisi yra Dievo rykštė, kada tas stabmeldžių šalis ištinka didieji žemės drebėjimai. Tokia nelaimė įvyko ir šiemet gegužės mėnesio 23 dieną Kynljoj. Štai ką rašo apie tai vienas vyskupas Europos laikraščiuose:

Pirmas ženklas.

„Šitas žemės drebėjimas buvo toks balsus, jog, rodės, kad pasaulio galas bus prisiartinęs. Štai dar ir dabar po 8 dienų žemės paviršius vis dar smarkiai dunda ir juda. Aš pats ir visi mes stovėjome ant amžinybės slenksčio ir tik ypatingai Dievo Apvaizdai aš galiu padėkoti, kad mes dar gyvi išlikome. Mūsų atmintyje giliai pasiliks ana išgąstin-goji ir rūščioji diena.

Tą rytą mes anksčiau sukilome. Saulutė gražiai užtekėjo ant giedro dangaus. Atlikęs savo rytmetines maldas aš ramiai klūpočiau savo kambarielyje, darydamas savo dvasinį apmąstymą. Tik staiga, apie 5 valandą ryto sudundėjo žemė, sužvangėjo ir sužiro kambario langai, susvyravo sienos. Aš greitai pašokau nuo žemės ir išsiskubinau laukan. Bet čia vėl buvo viskas ramu. Kadangi taip staigūs žemės sudrebėjimai man ir dažniau čia teko pastebėti, tai aš apie tai daugiau nė negalvodamas, grįžau į kambarį pabaigti savo mąstymo. O jau 15 minučių po 5 val. aš išėjau į mūsų našlaičių prieglaudą kopytėlę laikyti šv. Mišų.

Nepabaigtos Mišios.

Čia visa, kaip paprastai. Aš prisiartinau prie altoriaus ir nė nemačiau, kad aš tų šv. Mišių aukos negalėsiu pabaigti. Užpakalyje meldėsi 100 prieglaudų našlaičių, trys jų prižiūrėtojos seserys vienuolės ir keletas pamaldžių Kynijos krikščionių. Visi karštai meldžiasi. Štai jau ir pakylėjimas praėjo. Staiga pasigirsta baisiausias griausmas undesys, žemė po kojomis ėmė šokinėti, su didžiausiu triukšmu skilo kopytėlės sienos ir krito žemyn lubų plytos... Bažnytelėje sumišo vaikų klišmas su seselių raginimu bėgti laukan!.. Nė pats nepasijutau, kaip aš apleidau altorių ir drauge su man tarnaujančiu vaikučiu išbėgau pro griūvančias zakristijos duris. Dar tikra Dievo meilė! Nes vos tik aš išsiskubinau pro duris, kaip tuč tuojau su didžiausiu trenksmu

sugriuvo mūsų koplytėlės lubos, visiškai skilo ir griuvo svyruojančios sienos... Bet aš lieku visai sveikas, aplink mane suspito ir daugybė vaikučių. Kaip tai atsitiko? To jau klauskite mūsų Argelių Sargų. Mes patys nieko nežinome!

Tuo tarpu kieme kilo debesys dulkių nuo griūvančių namų, visur girdėjosi tik triukšmas ir sužeistųjų klikimas... Visa žemė vien šokinėjo ir bildėjo. Visa aplinkui užė be galo. Pastovėti jau nebuvo galima. Mes visi suklaupėme ir aš raginau visus gailėtis už savo nuodėmes...

Karžygė Sesuo.

Taip praėjo keletas minučių. Netrukus pro dulkių debesis, ir griūvančias sienas atsiskubino mums padėti keli krikščionys ir kiti misijonieriai. Tik dabar aš teįstebėjau, jog netoliese klūpojo dvi seserys ir visas būrys našlaičių. Bet sesers Konstancijos nesimatė. O kur dingo kiti? Dieve! Nejaugl juos būtų užgriuvę? Tuojau kasti griuvėsius!.. Ir štai vienas po kito atkasami iš po plytų. Ir, oi varge, net 20 vaikučių drauge su gerąja ses. Konstancija rasta griuvėsiuose. Ir žmogui, rodėsi, net širdis krauju pasruvo, matant tuos nekaltus vaikučius. Štai guli vienas su atvira žaizda smakrelyje, negyvas. Kito sulaužytos rankutės ir kojos; jis taip pat negyvas! Trečias su didele žaizda galvoje ir rankoje, sulaužyta koja, dar alsuoja... O ten tarp plytų krūvos verkia nenumaldomi našlaičiai suklaupę ties karžygiškosios sesers Konstancijos lavonu... Ji buvo jau išbėgusi su visa eile vaikučių iš bažnyčios. Bet vėl sugrįžo atgal gelbėti likusiųjų. Abiejose rankose ji buvo jau benešanti po našlaitį. Tik deja, vaikučius išgelbėjo, o ji pati žuvo!.. Tai yra tikrai kilni, nors ir labai skaudi, mirtis! Ji, kaip gerasis Piemuo paguldė kilnią galvą už savo aveles. Ir ne veltui tie našlaičiai jos taip raudėjo! Ši sesuo turėjo tikrai pasišventusios motinos širdį, kurią ji net per 19 metų savo darbavimosi kat. misijų šalyse nuolat rodė apieštiesiems vaikučiams. Jau į vienuolyną stodama ir prašydama, kad tik ją leistų keliauti į tolimąsias stambeldžių šalis, sesuo Konstancija buvo pasižymėjusi kaip gera katalikė mokytoja. Ir laike tų ilgų pasiaukojimo metų ji nuolat susilaukdavo nuostabaus vaikučių prisirišimo. Ir josios atmintis dar ilgai, ilgai pasiliks tų našlaičių širdyse.

Koks pasikeitimas!

O kaip tuo tarpu kitur atrodė? — Baisu! Visur verksmas, išgastis, vargas, griuvėsiai... Visa mūsų koplytėlė sugriuvo. Tiktai nuostabu, kad altorius drauge su ten esančia monstrancija ir Švenč. Sakramentu išliko nepaliesti. Atradęs šv. Ostiją, aš galėjau pabaigti šv. Mišias ir pasimelsti už visus tuos, kurie laike tų pačių Mišių atsisakė su šiuo pasauliu. O tokių buvo tūkstančiai, o gal net šimtai tūkstančių. Plačiausios apylinkės į rytus ir į vakarus nuo mūsų yra beveik suglintos su žeme. Netolimas Kulang'o miestas palaidojo didumą savo gyventojų. Dideli ir gilūs žemės plyšiai tęsiasi po kelis kilometrus. Kynijos kalnų pašlaitėse keletas mažesnių viršukalnių atsilo ir palaidojo ištisas gyventojų sodybas. Be galo daug nukentėjo ir kat. para-

pijos. Pavelksioj Tumentsės parapiljoj žuvo 82 krikščionys. Honanbos bažnytkiemyje bažnyčia ir klebonija visiškai sunaikintos. Klieriko Han'o šeimynoje žuvo visa 12 jo brolių ir sesučių drauge su tėvais. Daugliausia žuvo motinų ir vaikučių. Mat, kada visi išsigardę išlaksto iš namų, tąsyk vienos motinos dažniausiai, vėl atsiminusios savo miegančius vaikučius, šoka atgal į griūvančius namus ir namų griuvėsiuose yra palaidojamos drauge su savo vaikeliais... Visagalis Dievas amžinomis gėrybėmis be abejo atlygins tą kilnų daugelio motinų pasišventimą..

Dabar klajoja mūsų apylinkėje apleisti našlaičiai ir be pastogių likę gyventojai. Įvairūs plėšikai nori pasipelnyti iš žmonių nelaimės. Valdžia juos įsakė be niekur nieko šaudyti. Mes patys gyvename vargingose palapinėse. Šimtai žmonių grūdasi prie mūsų, norėdami pasitrinti Švenč. Eucharistija, daugybė stambeldžių prašyte prašo krikšto. Seserys ir misijonieriai eina iš kaimo į kaimą, guosdami nelaiminguosius ir rašiodami žaizdas. Gerlausi pamokslai ir misijos tiek įspūdžio, nepadaro kaip tie baisūs žemės drebėjimai! Tikrai ir bloga Dievo rankose pavirsta geru!

V. J. P.

Pranciškonų Misijonierių Kongresas Asyžiuje.

Gerb. „Žvaigždės“ prietelis kun. P. Kasčiukas. iš Asyžiaus mums rašo apie kat. misijų kongresą, kuris ten šią vasarą įvyko: Per keletą dienų Asyžiuje buvo misijonierių susivaižavimas, kurs baigėsi iškilmingiausią procesiją su ŠŠ. Sakramentu. Procesija ėjo iš šv. Rufino katedros į baziliką šv. Pranciškaus. Susivaižavime, be daugelio Kapucinų ir Pranciškonų, dalyvavo Asyžiaus vyskupas Lieddis, Armenijos patriarkas Petras-Povilas XIII, 2 pranciškonų arkivyskupai, keletas, vyskupų, iš įvairių misijų kraštų, Apaštališki delegatai ir daugybė kitokios misijų vyriausybės. Procesijoje dalyvavo visos bažnyčios ir valdžios brolijos bei organizacijos. Labai gražu, kad Italijos katalikai aiškiai ir drąsiai prisipažįsta esą katalikais: Tretininkų, Šv. Stepono, Šv. Klaros ir daugelio kitų brolių nariai jauni ir seni vyrai (čia moterys procesijoje nedalyvauja, o tik minioje su visais eina apsirėdę habitais) pasiūsoję rožanais kryžiais ir pavelkslėliais prie krūtinių, su žvakėmis rankose ėjo. Įspūdi darė viduramžio rūbuose: vyrai su ilgais sidabriniais trimitais, kuriais jie kartas nuo karto, eidami netoli Švenčiausiojo gražiai trimitavo. Švenčiausiąjį sekė miesto gvardija, milicija, Venecijos valdžios atstovai ir visi Asyžiaus valdžios atstovai. Bazillkoje prie ištatyto ŠŠ. Sakramento buvo priimta nuo Venecijos maldininkų dovana. Sugiedota Te Deum, šv. Pranciškaus ir kiti himnai ir duotas su ŠŠ. Sakramentu palaiminimas. Taip ir buvo apvainikuotas misijų kongresas. Vakare elektra ir viduramžio žibintai nušvito visos bažnyčios, valdžios įstaigos ir gyvenimai. Asyžiaus valdžia grynai katalikiška ir visose Bažnyčios iškilmėse dalyvauja su visomis savo įstaigomis.

Kun. P. Kasčiukas.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

1 klaus. Kada reikia šv. Mišių intenciją padaryti ir ar ją galima ir minčia, be knygos, padaryti?

Ats. Nėra nustatyto laiko. Tą intenciją galima jau einant į bažnyčią atlikti ir visų šv. Mišių laike lig kunigo Komunijos. Ją galima ir iš knygos pasiskaityti ir savo paties žodžiais sukalbėti.

2 klaus. Aš girdėjau, kad šv. Mišių už sielas negalima aukoti, bet tik Dievui.

Ats. Jau Tamsta pats darai skirtumą, aukoti šv. Mišias kam ir už ką. Šv. Mišios yra laikomos Dievui Jo garbei ir šlovei, bet tų Mišių naudą galima paversti bet kuriam tikslui. Tai yra gera ir net labai patartina, kad žmonės šv. Mišios klauso vieną kartą už skaistyklos sielas, kitą kartą už Bažnyčią, dar kitą už savo kraštą, už savo giminę, už nusidėjėlius, už jaunuomenę ir visa tai, ką pati žmogaus širdis įkvėps kiekvienam. Tą pat galima pasakyti ir apie šv. Komuniją. Ir ją gera yra priimti už skaistyklos vėles, už Bažnyčią ir tt. Taigi šv. Mišios gali būti laikomos Dievui už sielas ir jų naudai pavedamos.

3 klaus. Ar geras yra mano kryžiaus kelių vaikščiojimas, jei aš apmąstymus iš lenkiškos knygutės skaitau, šiaip jau maldeles kalbu lie-tuviškai ir pati šį bei tą pridedu dar iš savęs.

Ats. Kryžiaus keliai yra gerai atliekami, jei kas nuo vienos sto-ties prie kitos bent kiek pasijudina, ir apie Kristaus kančią ar tai iš knygutės ar tai pats iš savęs mąsto. Galima toje pačioje maldoje ir kelias kalbas vartoti, jei tai kelia žmogaus maldingumą.

4 klaus. Ar galima tikėt, ką žmonės sako, būk nuo apmirimo galima šitaip išgyti. Reikia paimt sulig to žmogaus, kuris apmiršta, didumo lentą, atgallą ranka nunešt, pakast po žeme ir apkasus grįžtant neatsižvelgt į tą vietą. Tai sakoma, kad tas žmogus nebeapmirs daugiau.

Ats. Šitoki ir panašūs „gydymo“ būdai yra grynai burtai. Bažny-čia dėl to neleidžia į burtus tikėt, nes tai įžeidžia Dievą ir Jį žemina; kitaip atrodytų, lyg kad Dievas savo tikslo norėtų atsiekti kokiais nors juokingais menkniekiais. Dievas gali žmogų vaistais išgydyti, kurie patys iš savęs sulig Dievo parėdimu visados ir vienaip į žmogaus kūną veikia; jis gali žmogų, jeigu nori, ir stebuklu išgydyti, bet jei Dievas norėtų žmogų taip išgydyti, kaip tame klausime pasakyta, tai jau norėtų žmones juokais paversti. Mes žinome, kad Dievas tokių juokų nemėgsta, jis nenori, kad žmogaus apmirimas, ar neapmirimas pareitų nuo kokios nors lentpalaikės, kuri dar atgallą ranka turi būti nunešta ir tt. Į burtus, į sapnus į gaidžių sugiedojimus, pelėdų šūkavimus, ar šunų kaukimus mėnesėnose naktyse nereikia tikėti, nes Dievas tais daiktais savo valios mums neapreiškia, bet viską daro per savo Bažnyčią, kuri visados pasako, ko Dievas iš žmonių nori. *Kun. Venckus S. J.*

Iš katalikų pasaulio.

Ką gali padaryt vaikučiai dėl Dievo?

Vienoje Lietuvos parapijoje randasi šv. Kryžiaus Seserų vedama mokykla. Tos pasišventusios auklėtojos kartas nuo karto primena savo mokiniams, ypačiai per tikybės pamokas, kad vaikučiai ir mergaitės kasdien pasistengtų atlikti bent po keletą gerų darbelių ar mažų persigalėjimų bei pasiaukojimų dėl Dievo meilės. Ir čia paduodame keletą tokių pavyzdėlių, kurie mums parodo, kiek karštos Dievo meilės gali parodyti tie maži pasišventėliai.

Taip viena mergaitė sau štai ką pasižymi: 320 kartų sukalbėjau „Švenčiausia Jėzaus Širdie, aš myliu tave!“ 500 kartų „Švenč. Jėzaus Širdie, teateina tavo karalystė!“ Norėjau bažnyčioje pasidairyti, bet nesidairiau. Eidama keliu norėjau pasistumdyti, bet nesistumdžiau...

Kiti vaikučiai panašiu būdu rašo: 8 sykius mažus vaikelius pamokiau poterėlius kalbėti. Tėvelio paklausiau. Broliukui padėjau dirbti. Įžeidęs atsiprašiau. Kelis kartus norėjau koją ant kojos užsidėti, bet neužsidėjau. Už Šv. Tėvą pasimeldžiau. Norėjau be reikalo medelį laužti, bet nelaužiau ir tt. ir tt.

O vienas berniukas net pastebi: Vieną kartą aš norėjau broliuką mušti, bet nemušiau. Tingėjau poterėlius kalbėti, bet vis delto sukalbėjau. Mamytę malkų prakapojau. Artimui patarnavau. Elgetėlei duonytės padaviau. Kartą norėjau į veidrodį pasižiūrėti, bet nežiūrėjau...

Visų dalykų čia nė nesuminėsi. Tiktai mums malonu dar čia pastebėti, jog tie vaikučiai ne tik patys vengia blogų ir netikusių žodžių. bet ir kitus stengiasi sudrausti nuo nepadorių kalbų. Kitas tikrai gražus tų vaikučių ir ypač mergaičių apaštalavimas, tai noras kitus mažesnius vaikelius pamokyti poterėlius kalbėti, papasakoti tai, ką jie patys girdėjo apie Dievą, Švenč. Jėzaus Širdį ir kitus tikėjimo dalykėlius.

Iš tiesų, tokios mokyklos neša tikrą palaimą visos apylinkės šeimynoms. Ne be reikalo tad ir kitose šalyse kat. vyskupai rūpinasi, kad kiekvienoje parapijoje būtų įsteigta bent viena katalikų mokykla, kurioje seserys vienuolės būtų mokytojomis. Taip pav. tokioje Amerikoje kat. vyskupas net nesutinka patvirtinti tokios naujos parapijos, kurioje nėra sykiu įkuriama šalia parapijinės salės ir tikrai gera vienuolių seserų vedama mokykla. Taip pavyzdžiui, Seserys Kazimierietės šiemet veda net 18 tokių mokyklų Amerikos lietuvių parapijose. Dieve, duok, ir mums daugiau susilaukti grynai katalikiškų mokyklų ir gerų kat. mokytojų!

Bucharistiniai Kongresai ir Lietuva.

Pernai su pasigėrėjimu teko skaityti, ir kai kam iš Lietuvos dalyvauti tam milžiniškam Bucharistininkų Kongrese Amerikoje. Kitamet panašus Kongresas įvyks Australijoje. Šitame Kongrese dėl toumo ir

del kitų aplinkybių vargiai kam teks iš Lietuvos dalyvauti. Kitos tautos kasmet ruošia tautinius Eucharistinių Kongresus, ir jie prie jų ruošias visu uolumu iš anksto. Ir tuoju po tokio Kongreso įvyksta tūkstančiai atskirų, apylinkių, parapijų, rajonų, provincijų, mokyklų, institutų — eucharistiniai kongresėliai. Šias eilutes rašančiam teko dalyvauti nevienam tokiam kongresėlyje. Ryta jie turi škilmingas šv. Mišias, per kurias visi prieina prie Komunijos, paskui įvyksta iškilmingas susirinkimas su paskaitomis, giesmėmis muzika ir t. t.

Panašiai elgias ir kitiems jubiliejams atėjus, kaip tai: šv. Aloyzo, šv. Pranciškaus Asižiečio, Saleziečių misijų ir t. t. Taip pavyzdžiui šv. Aloyzo Gonzagos ir šv. Pranciškaus Asižiečio jubiliejaus metu važinėjo tam tikri rinktiniai prelegentai, kaip tai: žinomas Italijos „Osservatore Romano“ redaktorius Grovas Della Torre su paskaitomis ir šimtai kitų prelegentų.

Tokios paskaitos yra ruošiamos visų ir visur. Jaunimo rateliai mokyklos, institutai, mokslo įstaigos ir t. t. Tuo nepasitenkinama, dar, stengiamasi suruošti vakarą, kame statoma veikalai iš šv. Pranciškaus gyvenimo.

Pravartu būtų ir mums pagalvoti apie savo tautinį Eucharistinių Kongresą. Juk kitamet iškilmingai švęsime 10 metų nepriklausomo Lietuvos gyvenimo sukaktuves. Kaip būtų puiku, kad birželio mėnesyje, Jėzaus Širdies mėnesyje, galėtume apvalnikuoti savo dvasinį ir tautinį atgimimą Eucharistiniu Kongresu. Prie tokio kongreso pasiruošti laiko dar yra. Reikalinga tik daugiau pačių eucharistinių judrumo ir parėmimo tokių kongresų.

Gražus sumanymas.

Katalikų Bažnyčia turi tris dalis. Šventosios sielos danguje sudaro Besidžiaugiančią Bažnyčią. Skaistykloje vargsterčios mums brangių arba ir visai mums nepažįstamų asmenų vėlės yra Kenčiančios Bažnyčios nariais. O mes, šios „ašarų pakalnės“ keleiviai, esame Karliaujančioje Bažnyčioje. Ir todėl reikalinga, kad kiekvienas jos narys, o ypačiai susipratęs inteligentas, būtų ištikimas karys. Kur tik jis pasisuks, iš jo privalo trykšti skaidrūs tikėjimo spinduliai. Ir kaip būtų gražu matant mokytoją, valdininką, inteligentą savo parapijos bažnyčioje dažnai artinantis prie Dievo stalo, drąsiai kalbant maldas drauge su kitais. Pas mus po skaitytinių mišių dažnai viena kita moterėlė atsako, o visi kiti sau pašnibždomis lyg ko bijodami kalba. Visai kitaip yra užsieniuose, kad ir Italijoje kame visa bažnyčia, rodos, tik aidi nuo tokių maldų.

Šių metų rugpjūtio mėn. 27 d. „Rytas“, „Puiki proga geram tikslui“ straipsnyje iškelia dar vieną labai gražų, girtiną ir kiek galint remtiną būdą inteligentui katalikui savo tikybinams įsitikinimams pareikšti, kataliko sąvokai liaudyje sustiprinti, tai — kryžių statymą. Lietuvos kryžiai ne vieną lietuvį suklupusį po savo vargų našta prikėlė, ne vienas mėnesio nušviestam vakare ramumą atgavo, paguodą įgijo. Lietuvos vardą pasaulyje iškėlė ir jos žmonės Katalikų Bažnyčia išstikimus parodė. Bet dabar Lietuvos kryžiai pradėjo nykti. Jais mažai kas tesirūpina,

o vis delto būtų gražu, kaip to straipsnio autorius sako: „jei parvažia-
vęs iš Kauno į tėviškę žymus katalikas vieną gražią dieną pastatytų
prieš trobą, darželyje kryžių, tą mylimiausią ir tinkamiausią katalikui
ženklą. Dažnai namiškiai turi progos savo sūnui arba broliui iškelti
pokylį, ar tai baigus mokslus, ar tai kitais atsitikimais, tada ir galėtų
atlikti minėtąją ceremoniją. Tegul tik susitaria su namiškiais pats nu-
pirkti kryžių, o jie pasistengs kiek galėdami tą mylimą kryželį iškilmingai
savo sodybose pastatyti ir įrašyk broliui su sesutėmis pasidžiaugs jų
„pono“ darbu. Čia ir bus proga gyvajam, mokslus ėjusiam katalikui
pasirodyti tokiu, kokiu jis yra, kokia yra visa dabartinė Lietuvos inte-
ligentija ir kokių privalo būti kiekvienas katalikas. Šiandien, dėkui
Dievui, mokytojų katalikų nebemaža turime,—jų užtektų bent kiekvie-
nam valsčiui, tik jie yra liaudies nepažinti ir nesuprasti.

Toks jaukus su namiškiais, giminėmis ir apylinkės kaimynais susi-
nešimas, statant gimtinei kryžių, reikalingas dar ir todėl, kad šiandien
jie Lietuvos kaimuose ir laukuose baigia nykti. Mat, baigia visi kaimai
išsikelti į vienkiemius. Todėl senus jau supuvusius kryžius, išsikeldami
į lauką, verčia, o naujų nebestato, viena, kad neturi lėšų, o antra,
tokioj atmosferoj, kokia yra dabar po karo, žmonės lyg nejaučia reikalo,
jiems atrodo, lyg tai „išleina iš mados“. O neturėtumėm mes, katalikiš-
koji inteligentija, leisti tokiam mados supratimui įsiviešpatauti ir
išnykti iš Lietuvos sodybų Kristaus kančios paveikslui“...

Iš savo pusės mes šį sumanymą sveikinam ir jam kuo karščiau-
siai pritariam.

Raupsuotųjų globa.

Kaip Šventojoje Žemėje, taip ir kituose šilčiuose kraštuose randasi
ir mūsų laikais daug žmonių, sergančių nepagydoma raupsų liga. Tų
ligonių pirmiausia nupūva rankų ir kojų pirštai, bialuriais šašais
apsipila veidas ir visas kūnas, kol pagaliau po keleto metų tokios ligos
jie baisiausiomis žaizdomis pasruvę visų apleisti miršta kur nors toli
nuo saviškių. Mat, žmonės, bijodami užsikrėsti tokia liga, stengiasi kuo
greičiausiai išvežti tokius ligonis į raupsuotųjų kolonijas. Tų kolonijų
dabartiniais laikais yra gana daug. Ir kaip seniau mūsų Išganytojas
nesišalino nuo tokių nelaimingųjų ligonių, taip ir dabartiniais laikais
katalikų misijonieriai ir vienuolės, apaštališka meile degdami, eina ir
į tokias raupsuotųjų kolonijas gelbėti nemirtingųjų sielų. Ir Jėzaus
Draugijos tėvai (jėzuitai) turi tokių kolonijų Madagaskaro saloje, Fili-
pinuose ir kitose vietose.

Taip gautomis žiniomis iš Madagaskaro pradžioje šių metų tenykš-
tėje kolonijoje buvo 125 raupsuotieji ligonys. Juos prižiūri ir globoja
Tėvas Karolis Deces iš Jėzaus Draugijos, kuris, būdamas medicinos
daktaru, sykiu rūpinasi kiek galėdamas palengvinti ir ligonių kūno
skausmus. Jam padeda trys gailėtingosios seserys vienuolės. Per pasku-
tinius šešerius metus T. Deces S. J. galėjo suteikti 87 raupsuotiesiems
stambeldžiams šv. Krikštą, o 102 asmenys čia priėmė pirmąją Komuniją.

O koks nuostabus uolumas tų raupsuotųjų katalikų! Visų atstumti,
ir kartais net su jėga išstremti savo godžių giminių, kuriems dažnai

terūpi vien kuo greičiausiai jų turtal išsidalinti, belaukdami balsiausios mirties, — tie nelaimingieji teranda vieną paguodą, glausdamiesi prie Išganytojo Širdies. Ir Tas Galingasis Nazareto Stebukladaris, nors ir nepagydo jų kūno žaizdų, tačiau ir dabar čia daro, tikrus stebuklus, guosjamas ir gydydamas tų ligonių sielas. Tik pamanykit, — 32000 kartų per metus T. Deces deda tikrąjį Išganytojo Kūną ir Kraują ant žaizdotų lūpų. Mat, kuone visi katalikai be išimties eina kasdien prie Švenč. Sakramento! Tuo būdu nelaimingieji ligonys savomalda ir pilnu pasišventimo gyvenimu didelę malonių gausybę partraukia visai Tėvų Jėzuitų misijai Madagaskare. Tiesa, ligonių aprūpinimas nepaprastai brangiai išeina, nes iš pasaulinės valdžios tegaunama vos menka parama. Tačiau Madagaskaro jėzuitai jokių būdu nenori šios sunkios misijos išsižadėti. Juoba, kad prieš 15 metų čia yra nuo raupų miręs vienas iš Jėzaus Draugijos tėvų, kuris prieš tai ilgą laiką tarnavo raupsuotiesiems.

Katalikų Misijų šventė.

Šv. Tėvui pritariant, Apeigų Kongregacija šių Bažnytinų metų pradžioje išleido parėdymą, kad kiekvienais metais priešpaskutinis spalio mėnesio sekmadienis būtų pašvenčiamas Kat. Misijoms remti. Jau nuo senai viešpatavo šis gražus paprotys daugelyje kat. parapijų užsieniuose. Dabar tasai Kat. Misijoms pašvestas sekmadienis jau yra išplečiamas ir visai Kat. Bažnyčiai. Todel ir įvairių šalių katalikai ruošiasi su juo didesniu uolumu prie tos „Kat. Misijų dienos“. Tuo tikslu daugelyje vietų jau iš anksto yra ruošiamos bažnytinės iškilmės su pritaikintais pamokslais. Kat. draugijos ruošia kat. misijoms pašvestus susirinkimus, paskaitas, parodėles, net eisenas; kasmet išleidžiama daug knygelių bei atsišaukimų renkama aukos ir tt. Kaip tenka patirti, šiemet katalikai šv. Tėvo ir daugelio vyskupų paraginti dar uoliau ruošiasi prie šių iškilmių.

Viso kat. pasaulio paminklas Švenč. Jėzaus Širdžiai.

Kada buvo statoma Saliamono sventykla Jeruzalėje, tąsyk visi Izraelitai, tarytum lenktyniavo, norėdami dačiau išpuošti tą nuostabiąją Dievo šventovę. Dar gražesnis vaizdas rodosi dabar statant Jeruzalėje jau syki mūsų minėtą Švenč. Jėzaus Širdies baziliką ant Alyvų kalno. Ir čia, kame Išganytojas tlek daug malonių ir brangių žymių paliko, — siunčia dabar katalikai iš visų pasaulio kraštų savo aukas: kiekviena didesnė katalikų šalis stengiasi čia savo tautos vardu įruošti bent vieną altorių, ar koplytelę, įtaisyti bažnytinų rūbų ar indų. Pats Šventasis Tėvas Pijus XI paaukojo net 75000 lfrų — dviem altoriams čia pastatyti. Šv. Tėvo pavyzdžiu paskatinti katalikai dar uoliau pradeda iš įvairių kampų siųsti savo aukas tai brangiai vietai išpuošti. Daugelis jų stengiasi paaukoti bent mažą nematomą „plytelę“ tos bazilikos statymui (auka 100 frankų — maždaug 40 litų). O turtingesnieji auškoja net po 1000 frankų (apie 400 lt.) Tokių geradarių vardai esti įrašomi į bazilikos sieną. Ar bus tenai įrašytas ir lietuvių vardas, dar mums neteko patirti. Bet viena jau aišku, jog dėlai tokio didelio viso pasaulio katalikų dosnumo, ši visos Kat. Bažnyčios šventykla bus jau galutinai įruošta šių metų pabaigoje.

Kaip mirė Meksikos prezidento žmona?

Kada Meksikos prezidentas Calles, pakėlęs ranką prieš Dievą ir Kat. Bažnyčią, be paliovos žudo savo tautiečius — katalikus. — ir jojo šeimyną ištiko vienas smūgis. Prieš keletą savaičių mirė Šiaurinėje Amerikoje (Los-Angeles mieste) jo žmona. Prieš mirtį gydytojas švelniai ją perspėjo, kad jos liga jau nebepagydoma. Ir nuostabus dalykas! To žiauriojo Bažnyčios persekiotojo žmona, jau visiems pasaulio gydytojams atsisakius jai gražinti sveikatą, tąsyk pati šaukte šaukėsi, kad dar prieš jos mirtį ateitų katalikų kunigas išgydyti bent jos suvargusią sielą!.. Tuoju buvo pašauktas kun. J. Martinez'as. Bet deja! Prezidento Calles sūnėnas pastojo kunigui kelią, teisindamasis, būk ligonė dabar esanti per silpna su juo kalbėtis; o vėliau jis pats kunigą pašauksiąs. Tačiau mirtis, niekieno nesiklausdama, netrukus įėjo ir į šios ligonės kambarį ir sopulių prikamuotą sielą nuvedė prieš Aukščiausiojo sostą pirma, negu prezidento sūnėnas išpildė savo prižadą. Kokia liūdna mirtis tokio katalikų persekiotojo šeimynoje! Gal būt, kad ir ji, būdama pilnoje sveikatoje, sutiko su savo vyro mintimis, — tačiau pasirodo, jog mirčiai prisiartinus net ji norėjo paslirkti patį tikriausiąjį kelią ir mirti katalike. Vargšė moteris! Te josios siela atranda bent amžinybėje Gailestingąjį Teisėją!

Japoniečių išmintis.

Vakarinėje Japonijos pakrantėje randasi vienas miestelis, vardu Kavaitanimura. Miestelio gyventojai jau nuo senai norėjo pasistatyti savo vaikams puikią mokslo įstaigą. Bet jiems vis trūko bent 30 tūkst. dolerių tokiam namui pastatyti. Ką jie tąsyk padaro? — Ugi jie pastebi, kad jų mažas miestelis kasmet išleidžia po 6000 dolerių girtuokliavimui. Todel šlo, mums sunkiai ištariamo, miestelio gyventojai per savo valdybą praėjusį 1926 m. pradžioje, sutartinai išleido patys sau įsakymą, kuriuo 5 metams uždraudžiama jų miestelio gyventojams girtuokliauti, o tuo laiku atatinamai padidinami mokesčiai jų vaikučių mokyklai statyti. Jau pusantrų metų praslinko, kai šitie gyventojai vykdė savo nutarimą ir jau po 3 $\frac{1}{2}$ metų tikisi būtinai užbaigti savo mokyklą. Jie dabar jaučiasi esą laimingesni negu seniau. Ir labai galimas dalykas, kad pasibaigus šiam laikotarpiui jie ir visiškai pasiliaus gėrė, o už tuos pinigus dar ką nors gera įtaisys savo gyventojų naudai. Kaip toli pralenkia tie paprasti Japonijos gyventojai mūsų tautiečius! Juk tik atsiminkim tuos milijonus litų, kurie yra kasmet mūsų kaimuose ir miesteliuose suaukojami degtinei, rūkymui nepadorioms madoms bei pasilinksminimams. Ir kaip mažą dalelę tėra paskiriama mūsų dvasios švietimui, užsisakant gerų knygų ir kat. laikraščių. O juk kiek bažnyčių, prieglaudų našlaičiams, kat. mokyklų galėtų ir mūsų krašte iškilti Dievo garbei, jei tik ir mes daugiau susirūpintume savo dvasios apšvietimui!

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms lapkričio mėnesio dienoms

1. **Visi Šventieji.** Kad ir Lietuva susilauktų bent vieną savo sūnų ar dukterį šventu paskelbiant. Kad laisvamanybė išnyktų Lietuvoje.

2. **Vėlinės.** Žuvusių kareivių sielos. Mirusieji M. A. nariai. Užmirtosios sielos.

3. **Šv. Hubertas,** vysk. Kad Lietuvos ligoninės ligoniai būtų geriau dvasiškai aprūpinami.

4. **Jėzaus Širdies Penktadienis.** Padėkoti Saldžiausiai Širdžiai už susitvarkiusius santykius tarp Lietuvos ir Šv. Tėvo.

5. **Šv. Elzbieta,** šv. Jono motina. Kad ir Lietuvos motinos išaugintų panašių į šv. Joną apaštalų.

6. **22 sek. po Sekm.** Kad visi, seni ir jauni būrlais artintųsi prie Dievo Stalo.

7. **Šv. Rufas,** vysk. Kad šv. Tėvo konkordatas pasisektų gerai įvykdyti Lietuvoje. Uolų pamokslininkų reikalas.

8. **Šv. Gotfridas.** Kad pasibaigtų katalikų persekiojimas Meksikoje ir Rusijoje. Mistikierių žygiai Rusijon.

9. **Šv. Teodoras,** kareivis. Mūsų kariuomenės dvasiniai reikalai. Lietuvos apsaugojimas nuo išorinių ir vidinių priešių.

10. **Šv. Andriejus,** vien. Lietuvos vienuolynų įsigalėjimas. Tėvų Marijonų reikalai.

11. **Šv. Martina.** Kad išnyktų vagystės, neteisingi liudijimai, kyšių ėmimai ir girtuokliavimas.

12. **Šv. Martinas** pop. Šv. Tėvo santykiai su Meksika, Rusija ir Japonija. Praplatinimas katalikų tikėjimo Australijoje.

13. **23 sek. po Sekm. Šv. Stanislovas—Mėn. globėjas.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

14. **Šv. Juozapas,** Rusijos apaštalas. Sulaikymas Rusijos nuo ištvirkimo ir bedievyستės.

15. **Šv. Gertrūda.** Už Lietuvos jaunimą, ypačiai pavasarininkus, ateltininkus, eucharistininkus. Nekaltybės išlaikymas jaunystėje.

16. **Pa l. Paulius** iš Jėzaus Draugijos. Už TT. Jėzuitų vienuolyną ypatinai, kad jis įsigalėtų Lietuvoje ir Rytuose.

17. **Šv. Grigalius** stebukladaris. Kad žydėtų meilė bei prisirišimas prie Bažnyčios ir šv. Tėvo, Kristaus Vėtininko.

18. **Šv. Apašt. Bazilika.** Kad šventas dienas švestų. Kad parėtų šventadieniais gužynės, nedori pasilinksminimai.

19. **Šv. Elzbieta,** karal. Už visus pavargėlius, ligonius, kalnius, politinius nusikaltėlius, vyrų moterų ir vaikelių prieglaudas ir ligonines.

20. **Pask. sek. po Sekm.** Kad į kiekvieną šeimyną pareitų geras katalikiškas laikraštis.

21. **Paaukavimas Šv. Panelės.** Kad Marijos garbinimas užimtų visus mūsų Tėvynės miestus kaimus, šeimynas ir atskirus žmones.

22. **Šv. Cecilija.** Kad žmonės pradėtų labiau branginti bažnytinės giesmes. Bažnyčių chorų pagerėjimas.

23. **Šv. Klementas.** Kad žmonės suprastų, kas yra šv. Mišios ir kad šventadieniais mišių ir pamokslų klausytų.

24. **Šv. Jonas** nuo Kryžiaus. Už atsivertimą prie tikrojo Dievo Mago-meto išpažinėjų.

25. **Šv. Katryna.** Už atsivertimą protestantų, kalvinų ir kitų klaidatikų. Už visas abejonių prislėgtas sielas.

26. **Šv. Jonas Berchmansas,** S. J. Jėzaus Draugijos naujokyno įsteigimas Lietuvoje. Lietuvos bėsmo kančios jaunuo-mėnės reikalai.

27. **1 Adv. sekm.** Už atsivertimą mūsų tautiečių, kurie nutolę nuo katalikų tikėjimo.

28. **Šv. Jokūbas Piceni.** Už pradžios mokyklas Lietuvoje. Už vaikelių „Angelo Sargo“ draugiją.

29. **Šv. Saturninas** vysk. Mels-ti Dievą, kad ramiu būdu, be kraujo praliejimo susitvarkytų Vilniaus klausimas.

30. **Šv. Andriejus** apašt. Maldos Apaštalavimo platinimas Lietuvoje ir visame pasaulyje.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atleidų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė lapkričio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aš Tau aukoju per nekalną Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad visi žmonės, o ypatingai mūsų jaunuomenė, pasiražinus šv. Stanislovo pavyzdžiu, pradėtų būriais eiti prie Dievo Stalo. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike Klekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.



Redakcijai atsiųstos knygos



1. P. K. Porciunkulės atlaidai. Ukmergė, 1927 m. 64 psl.
2. Antanas Alekna „Šventasis Kazimieras“. Šv. Kazimiero Dr-jos leidinys Nr. 432. Kaunas, 1927 m. 32 psl. Šiuose puslapiuose trumpai ir mokslingai nušviečiamas šio Didžiojo Lietuvos globėjo gyvenimas.
3. A. J. „Aplie stebuklingąjį Aušros Vartų Šv. Panelės paveikslą“. Vilnius, 1927 m. 32 psl. Kaina 1,50 ct. Šios mažos knygelės širdingai prabyla apie pačią didžiausiąją mūsų tėvynės šventovę senojo Gedimino sostinėje—Vilniuj. Šalia gilaus pamaldumo prie Marijos čia žadinama ir kilni tėvų šalies meilė.
4. „Mes be Vilniaus nenurimsim!“ Kaunas, 1927 m. 12 psl. 50 cnt. Būrello studentų leidinys, skiriamas užjūrio broliams lietuviams.
5. Kazys Gineitis „Amerika ir jos lietuviai“. Kaunas, 1925 m. 325 psl. Autoriaus leidinys, gaunamas „Vairo“ knygyne. 167 gražūs paveikslai puošia šį didžiulį veikalą, kuriam stengiamasi kuo aiškiau parodyti mūsų tautiečių gyvenimą Amerikoje. Tie lietuviai, kurie tiek daug prisidėjo prie mūsų šalies pakėlimo, dador pasirodo mums kur kas artimesni. Vis dėlto mums rodomi, jog apie lietuvių katalikus Amerikoje būtų buvę galima ir šiose knygoje daugiau gero prirašyti, nes ir jų nuopelnai mūsų atbundantiai šaliai yra nepaprasti.
6. B. Brauns ir J. Talmantas „Anglų kalbos vadovėlis“. „Vairo“ B-vės leidinys. Kaunas, 1927 m. 46 psl. Kaina 3 lt.
7. Romain Rolland „Beethoveno gyvenimas“. Iš pranc. kalbos vertė Vikt. Kamantauskas. „Vairo“ leidinys. 1927 m. 48 psl. Kaina 1 lt. Ši smet sukako lygiai šimtas metų nuo šio didžiojo pasaulio kompozitoriaus mirties. Viso pasaulio laikraštija ir daugelis Lietuvos šviesuolių garbingai paminėjo to kantraus kentėtojo, giliai tikinčio žmogaus ir nuostabaus muziko vardą. Ir šiose knygelėse vaizduojamas to kilnaus asmens gyvenimas.
8. „Mano Kalendorius 1928 m.“ „Vairo“ leidinys. Kaunas. 80 psl.
9. D. Edvards „Kūno Kultūra“. Tikri ir naudingi sveikatai kūno mankš. tūriniai visiems. Kaunas, 1921 m. „Aušros“ B-vės leid. 39 psl. 1,20 lt.
10. „Maironio raštai V tomas. Trumpa visuotinės literatūros istorija“. Kaunas 1926 m. 288 psl. Gaunama Šv. Kazimiero Dr-jos knygynuose. Kaina 10 lt. Šalia jau pasirodžiusių Gilvenkos ir Doc. Dubo veikalų apie pasaulinę literatūrą, ir šios knygos užims reikšmingą vietą, iš grynai katalikiškos pusės nušviesdamos daugelį painių klausimų.
11. „Die Heilige Schrift des Alten Testamentes“. Šis naujas Šv. Rašto Senojo Įstatymo vertimas su plačiais paaiškinimais yra leidžiamas išymiausių

Šv. Rašto žinovų, vadovaujant dvilim Bonn'os Universiteto profesoriams: Dr. Franz Feldmann ir Dr. Heinr. Herkenne. Iki šiol pasirodė 8 dideli sąsiuviniai.

I. Prof. Dr. Paul Heinisch, „Das Buch Ezechiel“. Verlag von Peter Hanstein, Bonn, 1923 m. 236 psl. su 4 brėžiniais. 4, 20 RM

II. T. Hermann Wiesemann, S. J. „Das Buch der Sprüche“. Ten pat. 1923 m. 100 psl. 1, 0 RM.

III. Prof. Dr. A. Schulz. „Das Buch Josue“. Ten pat. 1924 m. 78 psl. 1,60 RM.

IV. Prof. Dr. A. Eberharter. „Das Buch Jesus Sirach oder Ecclesiasticus“. Ten pat. 1925 m. 167 psl. 4,20 RM.

V. Prof. Dr. Arthur Allgeier. „Das Buch des Predigers oder Koheleth“. Ten pat. 1925 m. 56 psl. 1,80 RM

VI. Prof. Dr. Franz Feldmann. „Das Buch der Weisheit“. Ten pat. 1926 m. 131 psl. 4, 20 RM.

VII. Prof. Dr. A. Schulz. „Das Buch der Richter und das Buch Ruth“. Ten pat. 1926 m. 128 psl. 4, 20 RM.

VIII. Abt Dr. Simon Landersdorfer, O. S. B. „Die Bücher der Könige“. Tame pat—Peter Hanstein Verlag. Bonn, 1927 m. 251 psl. 7, 50 RM.

Šios visos Šv. Rašto knygos labai rūpestingai išleistos. Prie kiekvienos knygos darbuotasi atskiro profesoriaus, kuris jau mokslu pasaulį iš seniau spėjo įgarsinti savo mokslingumu ir giliu dalykų žinojimu. Taip čia dalyvauta profesorių iš Bonnos, Breslau, Freiburgo ir Braunsbergo universitetų, o taip pat ir įžymių vienuolių: iš šv. Benedikto ir Tėvų Jėzuitų vienuolių. Jau šios trumpos žinios gali kiekvieną įtikinti, kokios nepaprastos vertės veikalas čia turima prieš akis! Tokių rimtų ir iš visų pusių kritiškai ir moksliškai išleistų dalykų mūsų laikais kaip kartas dar trūko. Tokių pat mokslo žmonių pasiūlymimų buvo prieš keletą metų tų pačių leidėjų išleistas ir Šv. Rašto Naujasis Testamentas. Visas šias knygas galima gauti: „Bonn, Verl. von Peter Hanstein“

Tröbes, Josephus, S. J. Psychologia speculativa. Tomus I; Psychologia Sensitiva. VIII 254 Psl. Freiburg Breisgau 1927, Herder M. 4. Viršuose M 5,20.

Mūsų filosofai pasistengs šią knygą įsigyti, kuri ir protą šviečia daug žinių apie jausmų gyvenimą suteikdama ir knygyną gražina, nes knyga tikrai padoriai išleista, ko iš Herderio visados galima ir laukti.

Taigi patariame visiems šią knygą įsigyti, kurie šlaip ar taip filosofijos klausimais savo protą mokinia ir kurie nori sužinoti, kaip to matomojo pasaulio žinios mūsų sielą yra pernešamos, kaip daiktai į mūsų sielą veikia.

Der Stumme Jubel. Ein mystischer Chor. 1926 Bonn a. Rh. Verlag der Buchgemeinde. 80 32 psl.

Buchgemeinde Bonn, draugija katalikiškoms knygoms pagaminti išplėtoti, daug gražių knygų išleidžia. Šį kartą išleido „Der Stumme Jubel“. Kad šiais neramiais laikais dar tokių knygų pasirodo, visgi reikia stebėtis. Mes kaip ir nemokame tyliai ramiai susikaupti gyventi, mes vis ieškome ko nors naujo, kas mus judina, stebina. Šita knyga surinko kaip tik tų žmonių raštus, kurie katalikybėje giliausių ir kilniausių savo širdies jausmų patenkiumą rado, kurie su Dievu labai buvo susijungę, kuriems Kristus maldose pasirodydavo, kuriuos pats Kristus girdžiamu balsu mokydavo, ramindavo, girdavo net ir bent kiek bardavo tuos, kurie ne tuojuo Kristaus balso paklausydavo. Šita knyga yra surinkusi gražiausia, ką mes iš mistikos žinome, apie didžiausius šio gyvenimo klausimus. Mūsų širdis yra nerami, kol ji nenurimsta Dievuje. Mūsų širdis ieško laimės ir mes nerimstame, kol jos nerandame. Kiek yra žmonių, kurie ir į kapus žengia laimės neradę. Kiti gi kaip šv. Pranciškus Ksaverijus, sakydavo: Viešpatie, aš myliu Tave, aš esu laimingas, kad aš Tave galiu mylėti. Tų šventųjų žmonių raštus, kurie ištraukose šioje knygoje yra surinkti, beskaitant, širdis pradedama sparčiau plakti ir lyg pavėdas kyla, kodėl mano širdyje tokių gilių jausmų ir minčių nėra. Šioje knygoje yra tikrai gražiai nurodoma, kaip Dievo reikia ieškoti, kaip reikia jo šventa valia pildyti, kaip reikia net su džiugumu kentėti, kaip reikia prie šv. Komunijos artintis, dangaus geisti, kad paskui po mirties Dievą regėdami amžinai laimingi būtume.

Die Heilige Schrift des Neuen Testamentes I Teil. Evangelien und Apostelgeschichte. Übersetzt u. mit Aumerkungen versehen von Fritz Tillmann, Bonn a. Rh, Vrlg. der Buchgemeinde. 1925.

Die Hl. Schrift 2 Teil Briefe u. Geheime Offenbarung .. Fritz Tillmann, Bonn a. Rh. vrlg. BG. 1927. Vokiečiai ir šiame dalyke turtingi yra jie, jau turi keletą Šv. Rašto vertimų. Arud't'o S. J. vertimas yra labai žinomas, paskui dar kitų turti, kurių kalba vis naujesnė ir gražesnė yra.

Šitas vertimas yra labai padorus. Jau pati knyga smagu yra į rankas paimti, daliai puikiai išleista, uoliai prirengta, gražiais paveikslais dar yra papuošta, taip kad kiekvienas intelligentas, kuriam Šv. Raštas yra brangus, kuris iš Šv. Rašto moka žinių pasisemti, ir kuris vokiečių kalboje ne per sunkiai skaito, su džiaugsmu šitas knygas paskaitys ir pasigerės.

Spiel' und Sing! Blätter für Pflege und Hebung der Volksbühne u. Volkunterhaltung Val. Höfling. Vrlg München. 1 Jhrg. sept. 1927. N 1. Metams M 1, 50.

Šioje knygutėje yra paminėti tie, kurie karo laike begindami savo kraštą nuo priešu žuvo. Vokiečiai gerbia savo kareivius, kurie tebegyvena dar ir kurie kame nors Lietuvoje atkalnėje prie upelio ar po liūdinčiu berželiu. Jie turi tam tikrą dieną metuose, kurioje visose bažnyčiose pamaldos esti atliekamos, paskui vakare štokingus veikalėlius, kaip tas, žmonėms rodo. Tokie veikalėliai daug naudos turi. Koks senas tėvas pasididžiuoja, kad jo sūnus už tėvynę Ardenuose žuvo, o motinėle pasiverkia, paskui ir nusiramina, pamačiusi, kad ne ji viena teimanuoja, kad kitos net kelių sūnų nustojo dėl savo mylimos tėvynės, Vokiečiai moka savo tėvynę mylėti. Knygutė „Spiel u. Sing“ rodo mums, kaip reikla savo tautą visumeniskų savybių mokyti.

PRADĖK ŠIANDIEN TAUPYTI.

Taupumas padaro žmogų turtingu. Iš kiekvienos savo algos tam tikrą dalį padėk indėlių sąskaiton. Tos sumos nors mažos, nuostabiai auga. Prie jų dar prisideda nuošimčiai. Ne iš to, ką uždirbame, bet iš to, ką sutaupome liksime turtingais. Tamstos sudėti pinigai indėlių sąskaiton **Lietuvos Tarptautiniame Banke** uždirbs Tamstai 12 nuoš. metams.

Sąskaitą galima pradėti padedant 10 litų.

Lietuvos Tarptautinis Bankas

saugi vieta pinigams.

Laisvės Alėja 31, Kaune. Skyrius Skuode.

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus, pasidėdamas pinigus **UKIO BANKE**. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuošimčius. **UKIO BANKĄ** rasi apskrities mieste.

*Kilnūsiai Skaitytojau! Jei nori į Lietuvos šeimynas įnešti daugiau krikščioniškos meilės ir šviesos, tai atsидėjęs apaštalausk, platindamas mėnesinį **Svenč.** Jėzaus Širdies laikraštį „Žvaigždė“!*